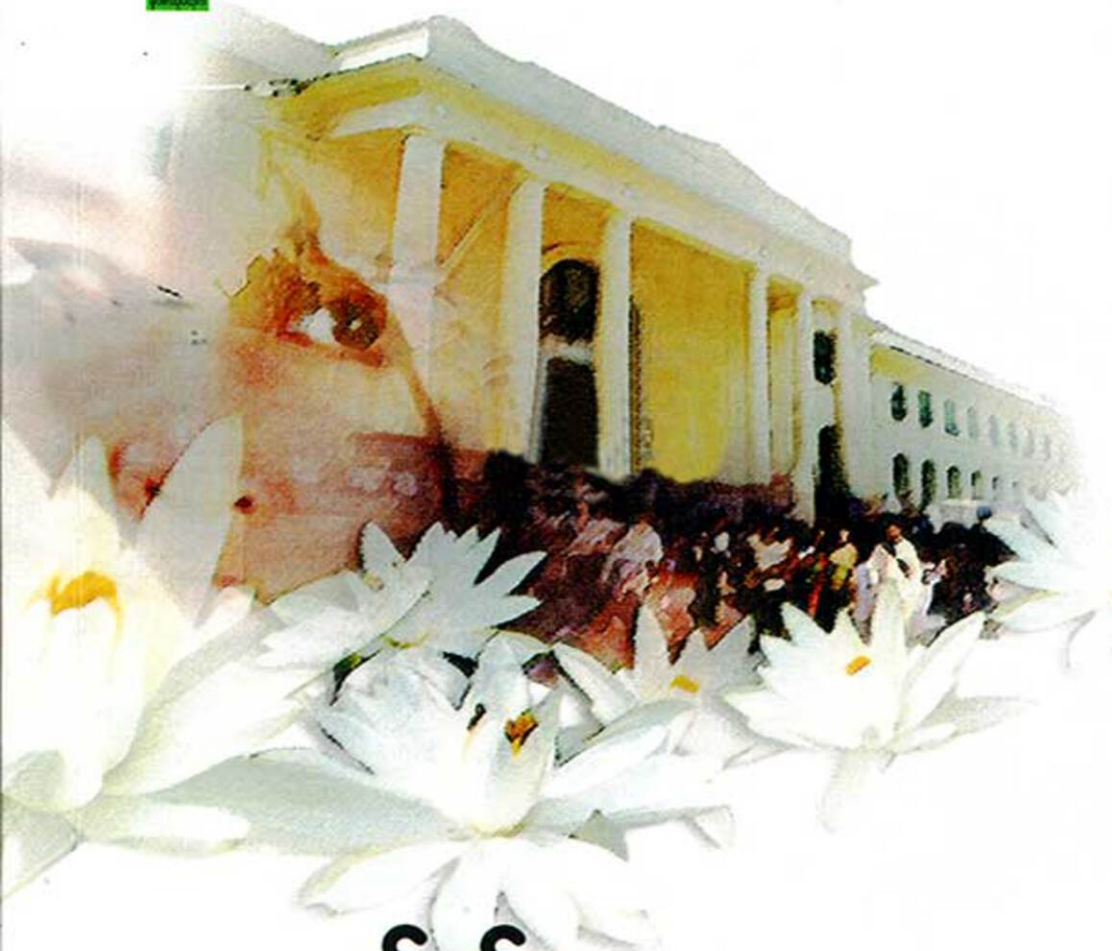




၁၀၀၀
မိုးကြိုး

ဒုတိယအကြိမ်

ပန်းကြာဝတ်မှုန် ပထမအကြိမ် အမှာ စာ

(၁)

ကျွန်မ၏ ‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီး ရေးပြီးသည့်နေ့က ကျွန်မ၏ စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားခဲ့ရပါသည်။ ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသားပြီးစီးသွားလေပြီဆိုသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မ တို့ အနှစ်နှစ်အလလက စိတ်ကူးဖွဲ့တည်မိသော ရေးချင်သည့်ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် အထမြောက်ရလေပြီ ဆိုသည့် စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မှုလည်း ပါကြောင်း ဆိုလိုပါသည်။ ။

ပင်ကိုအားဖြင့် ကျွန်မသည် ဝတ္ထုတိုများကို အဖွဲ့အရေးသန်သူဖြစ်ပါသည်။ ။ ရေးဖြစ်ခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို စုစုစည်းစည်း ရွေးချယ်လျက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များ အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်အနေဖြင့်မူ ‘ဝတ်လဲတော် ရွှေပုဆိုး တန်းထိုးလို့ ကြိုမယ်’လုံးချင်းဝတ္ထုကိုလည်း ကောင်း၊ ကျေးလက်နေ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းစုံများကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထု ဟန် ဘဝပုံရိပ်အဖြစ် ‘အညာသူ အညာသား ကျွန်မဆွေမျိုးများ’ စာအုပ်ကိုလည်းကောင်း ရေးသား ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ လဆက် အခန်းဆက် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့် အလျောက် ကျွန်မ အချိန်ယူကာ ရေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ယခု ကျွန်မ၏ ‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’ဝတ္ထုရှည်ကတော့ တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ယူကာ ရေးဖွဲ့ထား သော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ မည်သည့် မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ဖြစ်ဘဲ ကျွန်မ အဓိဋ္ဌာန်နှင့်ကျွန်မ ရေးဖြစ်ခဲ့ သော ဝတ္ထု ရှည်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအဓိဋ္ဌာန်ဆိုသည် မှာ ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုများ ရေး စဉ်ကပင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ပညာရင်နို့ သောက်စို့ခဲ့ရသော အမိကျောင်း တော် မန္တလေးတက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုရှည် ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်အောင်ရေးမည်ဆိုသည့် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချက်ကို ဆိုလိုပါသည်။ ။

ကျွန်မ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုအလျောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော် ကို မရောက်ရောက် အောင် ပို့ကြရင်း တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆည်းပူးခွင့် ပေးခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကျေး ဇူးနှင့်အတူ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင် ဆရာ၊ ဆရာမများ ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တရားများ ကိုလည်း အစဉ်အောက်မေ့ခဲ့ပါသည်။ ။

(၂)

တစ်ရက်မှာ တော့ ကျွန်မ၏ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝများ တွင် အတူတကွ ပညာသင်ယူခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါ သည်။ ။ အာစရိယ ပူဇော်ပွဲအတွက် အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားရန် ရောက်လာကြရာက တက္ကသိုလ်နေ့ရက် များ အကြောင်း စကားရောက်သွားကြပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းများအားလုံး မန္တလေးမြို့နေ ပြည်ထိုင်များ ဖြစ်သဖြင့် ထိုစဉ်က ပညာရေးစနစ်အရ ခွင့်ပြုခဲ့သော တက္ကသိုလ်အဆောင်များ တွင် နေခွင့်မရခဲ့ကြသော်လည်း အဆောင်နေသူငယ်ချင်းများ နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်

ခဲ့ကြပုံတွေပါ စကားဝိုင်းမှာ ပါလာခဲ့ကြပါ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားကြသည့်အခါမှာ တော့ ကျွန်မရင်ထဲက ဝေဒနာဟောင်းသည် ပြန်လည်နိုးကြားလာခဲ့သည် ။ ထိုရက်များ အတွင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလို ကျွန်မနှင့် မေဂျာတူ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ကိုအောင်နိုင်သူ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာရောက်လည်ပတ်ပါသည် ။ ကိုအောင်နိုင်သူက ၁၉၈၀ ခုနှစ်ကာလများ အတွင်း အမေရိကန် နိုင်ငံကို ရောက်သွားခဲ့ရာက ထိုနိုင်ငံ မှာ ပင် နေထိုင်အခြေချနေသူဖြစ်ပါသည် ။ ကိုအောင်နိုင်သူကို ကျွန်မစိတ်ကူးတွေ ပြောပြသည့်အခါ သူမှတ်မိသမျှ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြခဲ့သည် ။ အတွေ့အကြုံဆိုသည် ထက် သူ့ဘဝ သူ့ဇာတ်လမ်း ကို ရင်ဖွင့်သွားခဲ့သည် ဆိုတာက ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မက ထိုဇာတ်လမ်းကို သိကြိုးထားကာ ဝတ္ထုဖန်တီးချင်ကြောင်း ပြောသည့်အခါ သူကလည်း ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည် ။

တစ်ဖန် ထိုနှစ်ကာလများက အဆောင်တွင် နေခွင့်ရခဲ့ကြသော မတ္တရာမြို့မှ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ကိုကျော်သိန်း၊ ကိုမျိုးမြင့်၊ မခင်ဌေး၊ မခင်အေးတို့ ထံ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်ရင်း သူတို့ မှတ်မိသမျှ မေးမြန်းရပါသည် ။ အထူးသဖြင့် မြောက်တံငါရွာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်နေသော ‘ကိုကျော်သိန်း’မှာ ကျွန်မမေးသမျှ မှတ်လည်း မှတ်မိသည် ။ ပြောလည်း ပြောနိုင်သည် ။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်း အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက်ရင်း ကျွန်မတို့ နှစ်ကာလများက တည်ရှိခဲ့သော အဆောက်အအုံများ ၊ ကျောင်းဆောင်များ ၊ သစ်ပင်များ ၊ လမ်းများကိုလည်း ကြည့်ရှု ခံစားခဲ့ပါသည် ။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက် ပညာဌာနမှ မခင်စုမာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ကာလများ အတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သော မန္တလေးတ

ကွသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းများကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့ သည် ။ ကျွန်မ အကူအညီတောင်းတိုင်း ပြေးလွှားကူညီခဲ့ကြသော ဆရာညိုထွန်းလူ၊ ကို ကျော်မင်း ထွန်းနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

(၃)

ကျွန်မတွင် စိတ်ကူးအချက်အလက်နှင့် ဇာတ်အိမ်ရှိသော်လည်း ချ ရေးရန် အဓိကအားပြုခဲ့ သော စာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ ဆရာမြသန်းတင့်၏ ‘ လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်နေ့ညများ ’ဘာသာပြန် စာအုပ်နှင့် ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ‘သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည်ခိုင်’ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုကြီး နှစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည် ။ သည် ဝတ္ထုကြီးများကို ဖတ်ရစဉ်ကပင် ကျွန်မအပေါ် ကြီးစွာလွှမ်းမိုးမှုရှိခဲ့ကြ သည် ။

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် မကွယ်လွန်မီလအတွင်းက ကျွန်မခင်ပွန်း နှင့်အတူ သံလျင်မြို့ကို ရောက်ခဲ့စဉ်က ခိုင်ဝတ္ထုကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းအသံသွင်းယူဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ဆရာက ဝတ္ထုကြီး ထဲက ဇာတ် ကောင်များ ၏ ထူးဆန်းသောစိတ်ခံစားမှုများကို ဖွဲ့ရာ၌ သူကိုယ်တိုင် ပင် အံ့ဩမိခဲ့ရ ကြောင်း ပြောပြပါသည် ။

ကျွန်မမှာ သည် ဝတ္ထုကြီးနှစ်ပုဒ်၏ လွှမ်းမိုးမှုရှိခဲ့သည့်အတွက်‘ပန်း ကြာဝတ်မှုန်’ရေးရန် ပြင် ဆင်သည့်အခါ နှစ်အုပ်စလုံးကို ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါ သည် ။ ကျွန်မ၏ ‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’သည် သည် ဝတ္ထု ကြီးနှစ်ပုဒ်၏ ကျေးဇူးမကင်းခဲ့ကြောင်းကိုသာ ဖော်ပြလိုခြင်းဖြစ်၍ ‘မနှိုင်းအပ် မနှိုင်း ရာ’နှိုင်းပြခြင်း မဟုတ်ရပါ။ ကျွန်မ ကြိုးစားရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းကိုသာ ဆိုလိုပါ သည် ။

ထိုစာအုပ်များကို ရေးသားသူ ဆရာကြီးနှစ်ပါး၏ စာပေဂုဏ်ကျေး
ဇူးကိုလည်း ဦးထိပ်တင် ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။

(၄)

ကျွန်မ တကယ်တမ်း ချရေးဖြစ်သည့်အခါမှာ တော့ ဇာတ်ကောင်တို့
၏ စရိုက်များ နှင့် လျော်ညီစွာ စာကဗျာများ ထည့်သွင်းရန် လိုအပ်လာ
ပါသည်။ ။ ကျွန်မဝတ္ထုတွင် အဓိက အမျိုးသား ဇာတ်ကောင်မှာ မြန်မာ
စာ အဓိကကျောင်းသားအဖြစ် ဖန်တီးထားပါသည်။ ။ မြန်မာစာပေ၏ အ
လှရသနှင့် တင်စားခိုင်းနှိုင်းချက်များ ထည့်နိုင်လျှင် ဝတ္ထုအတွက် အ
ထောက်အကူရနိုင်သည် ဟု ယူဆမိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဆရာ
ဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်နှင့် ဆရာမ ကြည်အေး၏ ကဗျာများကို နေရာ
အတော်များများ တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။ ။

ဂန္ထဝင်စာကဗျာများ နှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်းများ
ကို အသုံးပြုရပါသည်။ ။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ စာအုပ်များ ဖြစ်သော ဘဝ
နေနည်းအနုပညာ၊ ဒုတိယလိင်၊ နိုင်ငံရပ်ခြား ကဗျာ များ ၊ တဂိုး၏
ကဗျာများ (၅)အုပ်ကိုလည်း ရယူကိုးကားခဲ့ရပါ၏။ ‘ပန်းကြာ
ဝတ်မှုန်’ပတ်ပျိုးနှင့် ရှေးဟောင်းမြန်မာစာပေ အကြောင်းအရာများကိုမူ
ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံမှ များစွာအကူအညီရရှိ ခဲ့ပါသည်။ ။ အထူး
သဖြင့် ကျွန်မ သုံးလိုကိုးကားလိုသော မဟာဂီတအကြောင်းအရာများကို
စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြခဲ့သဖြင့် ခင်ပွန်းသည် အား
ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ။

ကျွန်မရေးနေကျ ကျေးလက်အငွေ့အသက်ပါသော ဝတ္ထုများမှ ခွဲထွက်၍ ကျွန်မ အနှစ်နှစ် အလလ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’ကို စာအုပ်အဖြစ် ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်းများကို မဖြတ်သန်းရဘဲ တိုက်ရိုက်ထုတ်ဝေဖြစ်သော ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် နှစ်ကာလများကို လွမ်းမောရင်း ကျွန်မ တတ်စွမ်းသမျှ ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် လစ်ဟာမှုများ၊ တိမ်းယိမ်းမှုများ ပါလျှင် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။ ။ မတူညီသောဘဝ နှစ်ခုနှင့် မတူညီသော ဘဝနှစ်နေရာတွင် ရပ်တည်နေကြသော ချစ်သူ (သို့မဟုတ်) သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ၏ ပုံရိပ်ကို ဝတ္ထုဖွဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ ထိုချစ်သူနှစ်ဦး၏ နီးခြင်း ဝေးခြင်းကိုမူ စာဖတ်သူများကသာ ဆန္ဒ အလျောက် ခံစားနိုင်ကြရန်ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းကြာဝတ်မှုန်၊ ရနံ့ထုံ၊ လုံးစုံအေးမြကြပါစေ ...။

ခင်ခင်ထူး

၂၂ ရက်၊ ဇွန် ၂၀၀၈ ခုနှစ်

မန္တလေးမြို့။

ပန်းကြာဝတ်မှုန် ဒုတိယအကြိမ် အမှာ စာ

ကျွန်မရေးခဲ့သည့် ‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’ ဝတ္ထုကြီးကို ကံ့ကော်ဝတ်ရည်

စာပေမှ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည် ။
ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများ ၏ အားပေးမှုကို ခံယူရပါ သဖြင့် ကျွန်မ
များ စွာဝမ်းသာခဲ့ရပါ၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာများ ၊ တယ်လီဖုန်း
များ ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံရင်း နှုတ်အားဖြင့်လည်း
ကောင်း ဆက်သွယ်အားပေးကြသူများ ရှိသကဲ့ သို့ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်
မန္တလေးဒေသကောလိပ်နှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပညာသင်ကာလများ
ကို သရုပ်ဖော်ရာတွင် အနည်းငယ် အတိမ်းအလွဲကလေးများ ပါနေ
ကြောင်းကိုလည်း ထောက်ပြခဲ့ကြပါ ၏။

အထူးသဖြင့် မန္တလေး ၅၆ လမ်း၊ ကန်သာယာမြို့သစ်မှာ နေထိုင်သူ
မန္တလေးတက္ကသိုလ် သတ္တ ဗေဒဌာနမှ ဆရာမကြီး ဒေါ်စုစုခင် ရေးလိုက်
သော စာထဲမှာ ပြင်ဆင်ရန် အချက်အလက်များ အသေး စိတ် ဖော်ပြ
ပေးသဖြင့် ဆရာမကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

"ဆရာမရဲ့ ဇာတ်ကောင်လေးတွေရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူ
အပြောအဆိုလေးတွေက လည်း တကယ်သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့
တပည့်ကြီးများကို ထိုင်ကြည့်နေရသလို ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ကရှိခဲ့တဲ့
ဓာတုဗေဒပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မောင်၊ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးမြိုင်သ
န့်၊ ရွှေမန်းတောင် အဆောင်မှူး ဓာတုဗေဒဌာနက မမ ဒေါ်စောရှိန်တို့
ကို သတိရမိပါတယ်ရှင် ..."

"ဆရာမရေ ... အခုလို စာရေးလိုက်တာဟာ နောင် ဒီစာအုပ် ဒုတိ
ယအကြိမ်ထွက်ခဲ့သော် ပြင်နိုင်အောင်ပါ ... တကယ်လို့ နိုင်ငံခြားဘာ
သာနဲ့ ပြန်ဆိုပြီး ထုတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာမပြင်နိုင် အောင်ပါ ..."

မှန်ပါသည် ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က လစ်
ဟာမှုများ ၊ တိမ်းယိမ်းမှု များ ပါလျှင် ခွင့်လွှတ်စေချင်ကြောင်းနှင့် တည့်

မတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်ခဲ့သည့်အလျောက် အတိမ်း အယိမ်းအချို့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရေးတွင် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ သည် ကြားထဲက အမှားမစင် နိုင်ခဲ့လျှင်လည်း တောင်းပန်ပါသည်။

‘ပန်းကြာဝတ်မှုန်’ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီး အားပေး၊ ဝေဖန်၊ နှစ်သက်ကြသည် ဆိုသော ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်းလည်း ထပ်လောင်းဖော်ပြအပ်ပါသည်။ စာမူကို ပြန်လည်ရိုက်ကူးသန့်စင်ပေးသော ညီမငယ် မိုးသူဇာ၊ ဆရာ ပန်းချီမြင့်မောင်ကျော်၊ ဆရာ ကျော်စွာ ထက်နှင့် ကူညီအားပေးကြသူများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ ကျွန်မကတော့ စာရေးဆရာပီပီ စာဖတ်ပရိသတ်ကို တတ်စွမ်းသမျှသော မေတ္တာ၊ စေတနာကိုသာ ကြည်လင်အေးမြစွာ ပေးဆပ်လိုက် ပါကြောင်း ...။

လေးစားလျက်

ခင်ခင်ထူး

၂ ရက် အောက်တိုဘာ ၂၀၀၉ ခုနှစ်

မန္တလေးမြို့။

"မြစ်ရေပြင် လှေလူးလို့

ချစ်ဦး မယ်နဲ့ မောင်

ပန်းခူးရအောင်"

(ကြည်အေး)

လရောင်ကို ကျွန်မချစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကမှာ လရောင်ဆိုသည့် အရာတစ်မျိုးရှိနေတာကိုပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်ခဲ့သည်။ လမိုက်ရက်တွေကို

ကျွန်မမုန်းတာတော့မဟုတ်။ ဆန်းစလကွေးကလေး ကောင်းကင်မှာ အရိပ်ထင်လာလျှင်တော့ ကျွန်မမှာ အသက်တွေပြန်ဝင်လာရသော ဝိညာဉ်တစ်ခုလို လှုပ်လှုပ်ခုန်ခုန် ရှိလာတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ လရိပ်လရောင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတာ ကို ညစဉ် ကျွန်မ စောင့်ကြည့်တတ်မြဲ။ ဝန်းဝန်းပြည့်ပြည့် လလုံးကြီးကို မြင်ရမည့်ရက် နီးကပ်လာတာကို ကျွန်မ ရင်ခုန်ရပါ၏။

အိန္ဒိယကဗျာဆရာကြီး တဂိုး၏ ‘Crescent’ဆိုသည့် စကားလုံးကလေးကို ဆန်းစသော်တာ တို့ ဘာသာပြန်ပုံကို သဘောကျကြောင်း‘မောင့်’ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါ၏။ အောင်ကတော့ ရှေးစာ တွေမှာ လခွဲတစ်ကြိမ်လို့ သုံးဖူးကြကြောင်းပြောပြသည် ။ ကျွန်မက လခွဲတစ်ကြိမ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးတော့ အောင်ရယ်တာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိပါသည် ။ သူ့အရယ် သူ့အပြုံးတွေထဲမှာ မထိတရီ ပြုတတ်သော အငွေ့ကလေးတွေ ပါလေသလား ကျွန်မ ရှာဖွေကြည့်မိသေး၏။ ပြီးတော့ သူ့ထုံးစံ အတိုင်းပင်။ တစ်ခုခုကိုပြောရတော့မည် သို့မဟုတ် ဖြေရတော့မည်ဆိုလျှင် အောင်က စကားလုံးတွေ ကို အရင်ရွေးချယ်တတ်တာ သူ့ညင်ခေါ်မလား၊ ဝသီခေါ်မလား။ ဒါကိုပဲ ကျွန်မက စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်ရပြန်ပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသိထားသမျှ ကျွန်မကို ပြောပြတတ်တာကိုတော့ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင် ရပါသည် ။

"လခွဲတစ်ကြိမ်ဆိုတာ တစ်လမှာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် ရှိတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခြမ်းစီခွဲ လိုက်တော့ ဆယ့်ငါးရက်ပေါ့ ... ဒါကို လခွဲတစ်ကြိမ်ခေါ်တာ ... ရှေးကဗျာတွေမှာ သည် အဖွဲ့မျိုးတွေ ..."

မြန်မာစာကျောင်းသား အောင်သည် စကားစတစ်ခုရလျှင် ကဗျာတွေကို ကောက်တော့သည် ။ သူကိုယ်တိုင်က ကဗျာတောအုပ်တစ်အုပ်

လို ကဗျာပင်တွေနှင့် သန်စွမ်းနေသူမဟုတ်လား။ နောက် တော့ သူ့စကားလုံး၊ အင်း ... ရှေးစကားလုံးဆိုသည့် ‘လခွဲတစ်ကြိမ်’ဆိုတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်က နှစ်နှစ်သက်သက် သုံးတတ်လာခဲ့သည်။ ။

"မေတော့ လောဘကြီးတယ် ပြောချင်လည်း ပြောတော့ ... လရောင်ကို လခွဲတစ်ကြိမ်မျှော် ရတာကို မောလှပါတယ် ... ညတိုင်း သာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်"

သည် လိုပြောတော့ အောင်က တည်တည်ကြီး လုပ်ချင်လုပ်နေတတ်ပြန်၏။ ကျွန်မကို မျက်လုံးငွေ့ငွေ့ဖြင့် ကြည့်နေတတ်သည်။ ။ ကျွန်မလက်ကလေးကို အားပေးသလိုမျိုး အသိမဲ့လှမ်းဆုတ် ပြီး ကျွန်မကို ရီဝေရွန်းလဲ့သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မက ကျွန်မစွဲလမ်းသည့် ကြည်အေး၏ ကဗျာတွေထဲက တချို့ကဗျာပိုဒ်တွေကို ဆက်ရွတ်သည့်အခါ သူက ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေတတ်ပြန်၏။

‘လမင်းကလောင် ကြယ်ပြောင်ကပြုံး

ညဉ့်ဦးကဗျာတည်တဲ့ ငှက်ပလီ ဘုံနွယ်ရိပ်မှာ

တိတ်တိတ်ကွယ်ပုန်း’

ကျွန်မရွတ်သည့်ကဗျာကို သူနားထောင်နေသော်လည်း သူ့စိတ်က ကြည်အေး၏ ကဗျာတစ် ပုဒ်ဆီ ရောက်နေမှန်းလည်း ကျွန်မသိပါ၏။ ကျွန်မက လရောင်ကို စွဲလမ်းလွန်းသည် ဟု အောင် မကြာ ခဏပြောဖူးသည်။ ။ လရောင်ကိုချစ်တာ အပြစ်လား အောင်။ ကျွန်မကို လရောင်ထက်စာလျှင် ကြယ် ရောင်တွေကို ချစ်တတ်ဖို့ သင်ပေးရဦးမယ်လို့ ပြောတာကိုပဲ မခံချင်ဖြစ်နေမိတတ်သည်။ ။

"သည် နေရာမှာ တော့ မေနဲ့ အောင် မတူဘူးလို့ ပြောရမှာ ပဲ။ လရောင်ကို လခွဲတစ်ကြိမ် မျှော် ရတာထက်စာရင် နေ့တိုင်းလိုလိုမြင်ရတဲ့ ကြယ်တွေက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ အောင်ထင်တယ်။ ဘဝ မှာ လက်တွေ့ဆန်တာပဲ အောင်ကြိုက်တယ်။ ကြည်အေးရေးတာပါပဲ ... 'ကြယ်ပွင့်တွေဆီ ကြယ်ရည် တွေလူးလို့ ကြယ်အင့် ကြယ်အဖူးနဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေပဲ ခူးချင်တယ်'တဲ့ ။ ဒါကျတော့ ဘဝမဆန်ဘူးလား မေ"

လရောင်မြစ်လယ်မှာ လှေလူးတစ်စီးနှင့် ပန်းခူးချင်သည့်ကျွန်မနှင့် ကြယ်အင့် ကြယ်အဖူးနှင့် ကြယ်ပွင့်တွေခူးချင်သောအောင် ...။ လရောင်ရော ကြယ်ရောင်ပါ ည၏ ဖွားဖက်တော်များ မို့ အောင် နှင့် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်ချင်းက သိပ်မကွာလှမ်းလှပါ။

တယောကြိုးသီ ... ညိုမညီလို့ ဂီတမဖြစ်ရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ငွေသံကျော့ရွ ... မလှ လှ အောင် ဂီတအဖြစ် ပြောင်းချင်သည် လို့ လည်း မဆိုချင်ပါ။ သည် လမ်းအဆုံး တုံးမှတ်တိုင်ထိ ပွေ့ကိုင် ဖေးမ ... စောင့်ခေါ်ပါနော်လို့ လည်း ကျွန်မက တောင်းပန်နေမည့်သူမဟုတ်။ အောင်နှင့်ကျွန်မကြား မှာ မာနရယ်လို့ တွေ့ဦးစကတည်းက မထားခဲ့ ကြသော်လည်း ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ တစ်ပြည်တစ်ရွာဆီ ဝေးကွာသွား ကြလိမ့်မည်လို့ ကျွန်မရော အောင်ပါ မထင်ခဲ့မိရိုးအမှန်ပင်။ ဝေးမယ့် ဝေးတော့လည်း ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်း ...။ အရှေ့နှင့်အနောက် မတူတာကိုတော့ ပါးလ်အက်စ်ဘက်ခ်၏ ဝတ္ထုတွေမှာ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးသည် ။ ပြီးတော့ ဟန်ဆုယဉ်၏ ဝတ္ထုတွေ ...။

နေနှင့်လလို တစ်ယောက်ပေါ်လာတော့ တစ်ယောက်ပျောက်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့နောက်ကို လိုက်နေတာလဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒါကိုပင် ကျွန်မ ရက်ပေါင်းများ စွာ တွေးနေမိတတ်ပါ၏။ စိတ်ကစဉ် ကလျားရောဂါ

များ လား။

သည် ကနေ့အချိန်အထိ သူငယ်ချင်းအချစ်ထက် ပိုမပွင့်ခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားသည် ပဝါတစ်ကမ်း လက် တစ်လှမ်းအဆင့်ထက် မပိုခဲ့ကြတာကို ကျွန်မတို့ ချင်း အသိ ဆုံးဖြစ်ပါ ၏။ သို့သော် အောင်နှင့်ကျွန်မ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ရစ်ပတ် ထုံးဖွဲ့ထားသော သံယောဇဉ်သီကြိုးကလေးကတော့ သံမဏိကြိုးမျှင်ထက် ခိုင်ကျည်တာတော့ သေချာပါသည် ။

ကြည့်စမ်း ...။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုတောင် ကြာခဲ့ပြီတဲ့ လား။

မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးကိုရောက်တော့မှ အီလက်ထရွန်းနစ် စာပို့စက်ထဲက လျှောခနဲ ထွက် လာတတ်သည့် စက္ကူကလေးတွေနှင့် ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း အသံမပါသောစကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြ သည် ။ စက္ကူပေါ်က စာကလေး သုံးလေးကြောင်းသည် ပင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းသံယော ဇဉ်ဖြင့် မြှောက်လိုက်လျှင် အဆများစွာပွားရသော စကားလုံးကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည် ။ အောင် တစ်ခါကပြောခဲ့ဖူးသော မေတ္တာ၏ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ကျွန်မ သတိရမိသည် ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မစိတ် တွေက ငုဝါပွင့်ကလေးတွေ၊ စိန်ပန်းနီနီရဲရဲကလေးတွေ၊ ပြီးတော့ တမာပင်တွေတန်းနေသော မန္တလေး တက္ကသိုလ်ထဲက ချစ်သူလမ်းကြားကလေးဆီ ရောက်သွားတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"မေတ္တာဆိုတာ မရည်ညွှန်းတဲ့ အနာမိသ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးပါး၊ ရည်ညွှန်းအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်ပါး၊ ပေါင်းတော့ ဆယ့်နှစ်ပါး။ သည် ဆယ့်နှစ်ပါးကို အဝေရာ ဟောန္တူ၊ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တူ၊ အနီဃာဟော န္တူ၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူဆိုတဲ့ မေတ္တာပို့စကား လေးပါးနဲ့ မြှောက်တော့ လေးဆယ့်ရှစ်ရတယ်။ သည် လေးဆယ့်ရှစ်ကို အရပ်ဆယ်မျက်နှာနဲ့ မြှောက်တော့

လေးရဲ့ရှစ်ဆယ်ရပြန်ရော။ ဒါကိုမှ အရပ် ကိုမမှတ်ဘဲ ပို့တဲ့ လေးဆယ့် ရှစ်ရပ်နဲ့ ပေါင်းတော့ ငါးရဲ့နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရတယ်။ အင်မတန် အေးမြတဲ့ မေတ္တာပေါ့မေ"

"ဒါဖြင့် တစ်ထောင့်ငါးရာကျတော့ကော ..."

"တစ်ထောင့်ငါးရာကျတော့ အိမ်ကပို့တဲ့ ပိုက်ဆံပါကွာ ... တစ်လ တစ်လ မလောက်ချင်ဘူး ..."

အောင်က အတည်ဟန်ပြောနေရာက ဖောက်ချင်ဖောက်တတ်သည် ။ နောက်လည်း နောက် သည့်အောင် ...။ ပြီးတော့ သူ့အသံကျယ်ကျယ် ကြီးဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောတတ်ပြန်သည် ။ သူ့ရယ် သံကြောင့် တခြားမိန်းကလေးတွေ လှည့်ကြည့်တော့လည်း သူမရှက်တတ်ပါ။ ကျွန် မသာ ရှက်ရသည် ။ သည် တုန်းက ငှန့်ငှန့်တမာ၊ စိန်းပန်းနီတျာတျာတွေ ကြားမှာ အောင့်အသံက ငှက်သံကလေးတွေကိုပင် ဖုံးလွှမ်းပစ်တတ်ပါ သည် ။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ကျွန်မဆီရောက်လာခဲ့သော e-mail တွေမှာ ရ ယ်သံတွေ မပါတော့သော် လည်း အောင့်ရယ်သံကို ကျွန်မ ကြားနေရသ ည် ထင်မိပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ပို့တတ်သော e-mail တွေရောက်လာ လျှင် ကျွန်မစိတ်တွေက မိခင်တက္ကသိုလ်ရိပ်ကို အတွေးတွေရောက်သွား ရမြဲ ဖြစ်၏။

သည် လို အတွေးကလေးဝင်ရောက်ချိန်မှာ ကျွန်မနှင့်အတူ လရောင် ကလေး ရှိနေသည် ။ ကျွန်မစွဲလမ်းသော ကြည်အေး၏ ကဗျာစာအုပ်က လေး ရှိနေသည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ နှင့်အတူ ရင်ငွေပေးတတ်သော မ နှလေးတက္ကသိုလ်ကြီး ရှိနေတတ်သည် ။ လက်တွဲပျော်ရွှင် ငယ်ဖော်သူင ယ် ချင်းတွေကလည်း ဟိုတုန်းကလိုပဲ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရောက်လာ

တတ်ကြမြဲ။

အောင် ... ဘယ်လိုအခြေအနေတွေကြောင့်များ တို့ တစ်တွေကို သည် လောက်ဝေးကွာအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ဘာကြောင့်များ သည် လောက်အချိန်ကာလတွေ နှောင်းသွားခဲ့ရတာလဲ။ နှစ်ပေါင်းနှစ် ဆယ် ...။ အသက်တစ်ရာနဲ့ တွက်ရင်တောင် ဘဝရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံ အချိန်တွေ လေ ...။ နှမြောစရာကောင်း လိုက်တာ။

ဪ ... အခုတော့‘တိမ်ဇာအုပ်ဆိုင်း ... လ, မှန်ဝိုင်း၌ ... ရိပ်မှိုင်း သန်းရီ မပီပြင်လည်း ... ထင်သောမျက်နှာ ချစ်သူပါပဲ’လို့ ဆိုရအောင်က လည်း လမင်းကိုတောင် တစ်ချိန်တည်း ပြိုင်တူမော့ ကြည့်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်။ ကျွန်မချစ်သော လရောင်က လခွဲတစ်ကြိမ်သာလိုက်၊ လခွဲတစ်ကြိမ် ပျောက် လိုက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်လို့ တော့ ရသေးသည် ။ အောင်နှင့် ကျွန်မကတော့ ထာဝရ လမိုက်ရက် တွေလိုများ ရှိနေလေမလား။ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်မပြောနိုင်သော်လည်း လသာရက် တစ်ရက်တော့ ရှိလာလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါအောင် ...။

မြစ်ရေပြင်မှာ လှေတစ်စင်းနှင့် ပန်းအတူခူးကြရအောင် ပြန်လာခဲ့ပါဦးလား။ နှမနဲ့ မောင် တွေ့ရအောင်လေ ...။

"၁၉၈၀ ခုနှစ် ကာလများ "

(၁)

"ပညာဆိုတာ အသိဉာဏ်ပဲသမီး ... သိတတ်သောဉာဏ်၊ ဆည်းပူးရယူသောဉာဏ်၊ အဲဒီ ဉာဏ်ကို ရရှိရာရရှိကြောင်း ရှာဖွေဆည်းပူးအပ်သော အတတ်ရယ်လို့ ဖေဖေတို့ လောကုတ္တရာစာပေ များမှာ ဖတ်ရတယ် ... သမီးမိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာဆည်းပူးဖို့ သွားတာကို ဖေဖေတို့ စိတ်မချပေမဲ့ သမီးကိုယုံကြည်တယ် ... သမီးဟာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ် ... ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဖြစ် အောင်လုပ်တယ် ... ပွဲတင့်အောင် ရဲရင့်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့ ယုံတယ်။ မကြာပါဘူး သမီးရယ် ... ဖေဖေတို့ နဲ့ ခွဲရရင် ခဏပေါ့ ... မန္တလေးနဲ့ မြင်းခြံဆိုတာ ရေအိုးနဲ့ ရေမှုတ်ပါကွယ်"

ကျွန်မ မန္တလေးဒေသကောလိပ်ကို သွားတက်ရမည့်နေ့က ဖေဖေနှင့် မေမေ ကြိမ်ဆက်တီပေါ် မှာ ထိုင်ကြရင်း ကျွန်မ၏ ကန်တော့ခြင်းကို ခံယူကြပါသည် ။ ကျွန်မ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး မော့အကြည့်မှာ ဖေဖေက ဆုတွေ တသီကြီးပေးသည် ။ စိတ်ခွန်အားတွေ ပေးနေခဲ့သည် ပင် အကြာကြီး။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေသာ ဝိုင်းနေခဲ့သည် ။ ဖေဖေက ကျွန်မကို စိတ်ခွန်အားပေး နေခြင်းနှင့်မတူဘဲ

မေမေ့ကို စိတ်ခွန်အားပေးနေသည် နှင့်ပင် တူလေသည် ။ တော်ရုံနှင့် တော့ ကျွန်မ ဝမ်းမနည်းတတ်တာ ဖေဖေသိပါသည် ။ သည် စိတ်ဓာတ် ကလည်း ဖေဖေဆီက ကျွန်မရရှိခဲ့သည့် အမွေ ဖြစ်ပုံရပါ၏။

ကျွန်မငယ်စဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဖေဖေကသာ အကြောင်းသင့်တိုင်း လူအကြောင်း၊ လောက အကြောင်း ပြောပြခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ပခုံးဇက်ပေါ် ခွနိုင်သည့်အရွယ်ကတည်းက ဖေဖေနှင့်ကျွန်မ အနီး ဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ဖေဖေသည် သူတို့ ခေတ် သူတို့ အခါက သူတို့ ပညာအရ ခေတ်ပညာတတ်ခဲ့သူဖြစ် သည် ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ပညာ၏ ရင့်ကျက်ခြင်းဖြင့် တစ်လျှောက်လုံးရှိခဲ့သူဖြစ်သည် ။ အိမ်စီးပွား ရေးအတွက် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ရှာဖွေခဲ့ကာ ကျွေးမွေးမပျက် ဆောင်ရွက်စီမံရှိခဲ့ရှာသည် ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင်သည် ပင် အရာရာမှာ စံပြအပ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ဖေဖေက ရုပ်ရည်ချောမောသန့်စင် သလောက် စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ် လှသူမဟုတ်လား။ မေမေကတော့ ပင်ကိုဗီဇ စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ ခံစားချက်ကို မျက်ရည်ကျခြင်းဖြင့် ဖြေဖျော့တတ်သူမဟုတ်သော်လည်း မိန်းမသားပီပီ တစ်ခါတစ်ရံ နူးညံ့သွားတတ်သည် ။ သို့သော် မေမေသည် ဆိုခဲ့စေ မြစေဆိုရလောက်အောင် ပြတ်သားသူဖြစ်သည် ။

"သမီးမေမေက ပျော့ညံ့သလိုလိုနဲ့ သန့်စွမ်းတယ်။ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ ဆိုရင် မမှီ တ်မသုန် လုပ်တတ်တယ်။ ဖေဖေနောက်ကို မေမေလိုက်ခဲ့ စဉ်က သူဟာ ရွှေပေါ်မြတင်နေနိုင်ခဲ့ရရဲ့ ... သို့သော် လည်း ဖေဖေ ယုံကြည်ချက်ကို အဲဒီတုန်းကတည်းက နားလည်ခြင်းနဲ့ အတူ ဖြည့်စွမ်း ခဲ့ရှာတယ်။ ဖေဖေယုံကြည်ချက်ကို သူယုံကြည်ချက်အဖြစ် ပြောင်းလဲ နိုင်ဝံ့တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူး "

တစ်ခါက မေမေ့အကြောင်း စကားရောက်တော့ ဖေဖေပြောဖူးသည့်

စကားဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးသည် သမိုင်းလှကြသူတွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေ့ကို ကျွန်မ ကြည်ညိုသည် ဆိုလျှင် မေမေ့ကိုလည်း ကျွန်မ လေးစားသည် ဟု ပြော ရပါမည်။ ဖေဖေက စကား အရာမှာ နှုတ်ရေးကြွယ်သလောက် မေမေ က နှုတ်ရေးနည်းလှသူဆိုတော့ ကျွန်မကို မျက်ဝန်းများ ဖြင့် သာ ဆုံးမသွန်သင်တတ်သူဖြစ်သည် ။ မေမေ့အကြည့်ကို ကျွန်မ အမြဲနားလည်နေခဲ့ရသည် ။ မေမေ ကြိုက်တာလား၊ မကြိုက်တာလား။ မေမေ့စိတ် ပုံရိပ် ထင်ဟပ်ချက်ကို ကျွန်မ ခွဲခြားတတ်သည် ။ မေမေသည် အမြဲတမ်း ကြည်လင်နေတတ်ရုံမက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိရှာပါသည် ။ နေ့စဉ် နံနက်စောစော အိပ်ရာထ ဆွမ်းချက်၊ ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းရေချမ်း ကပ်လှူကာ တစ်လောကလုံးကို အမျှပေးဝေသည် ။ ပြီးလျှင်တော့ ချက်ခြင်း ပြုတ်ခြင်းဖြင့် မီးဖိုထဲမှာ အချိန်ကုန်ရတော့သည် ။ မေမေ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြိုက်သောဟင်းရယ်လို့ ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ ဖေဖေကြိုက်သည့်ဟင်းနှင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက် ကြိုက်သည့်ဟင်းကိုသာ မေမေချက်တတ်သည် ။

"သည် နေ့တော့ ခမည်းတော်ရော သားတော် သမီးတော်တွေရော အကြိုက်ပါပဲ ... နွားနို့ခဲ ချက်ရယ်၊ ရှားစောင်းခါးချက်ရယ်၊ ငရုတ်သီး ထောင်းနဲ့ ငါးပိကင် ... မန်ကျည်းဖူးချဉ်ရည်ကလေး ချက်ထားတယ်။ သားအဖတစ်တွေ ထမင်းစားကြတော့မလား ..."

မေမေ့စကားထဲမှာ ဘယ်တော့မဆို သူ့အကြိုက် သူ့ကိစ္စမပါ။ ဖေဖေ နှင့် ကျွန်မတို့ တစ်တွေ အတွက် ဘဝလုပ်နေရရှာသူဟု ပင် ပြောနိုင်ပါသည် ။ သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ကျွန်မ မေမေ့ကို သနားရသည် ။ လေးစားရသည် ။ မေမေ့ကြီးမြတ်မှုကို အတုယူရသည် ။ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ဝိသသော မေမေ့ကို ကြည်ညိုမှုဖြင့် ကျွန်မချစ်ရပါ၏။

‘သီရိမေ’ဆိုသည့် ကျွန်မအမည်ကိုပင် မေမေကပဲ ပေးခဲ့သည် ဆို၏။
မေမေပေးခဲ့သည့် နာမည်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း မြတ်နိုးခဲ့ရသည်
။ ‘သီရိမေဆိုတာ ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမသား လို့ ပြောတာ သမီးရဲ့ ’ဟု
ကျွန်မ ခံစားနားလည်တတ်စအရွယ်က မေမေကိုယ်တိုင် ကျွန်မဆံစ
တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည် ။

သီရိမေ ... ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမသား။

ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမသားဆိုတာ လှတဲ့ မိန်းမကို ပြောတာထင်ပါ
ရဲ့ ။ ကလေးအတွေးနှင့် ကျွန်မ ကျေနပ်နေမိသည် ။ သည် ကတည်းက
မေမေ့ကို သမီးလှရဲ့ လားလို့ မေးရတာလည်း အကြိမ် ကြိမ်ရှိခဲ့ပါ၏။
မေမေက ပြုံးရုံသာပြုံးသည် ။ ကျွန်မပါးကလေးတွေကိုဖျစ်ရင်း နဖူးဆံ
စပ်တွေကို လက်ဖဝါးဖြင့် နောက်ကိုသပ်ကာသပ်ကာ မျက်နှာကလေး
ပွင့်အောင် ဖွင့်နေတတ်သည် ။ ထိုအခါ ကျွန်မက မျက်နှာကလေးမော့
ကာ တန်ဖိုးအဖြစ်ခံရန် ကလပ်ပေါ်ရောက်နေရသော ပတ္တမြားတစ်ပွင့်
လို နေပြရသည် ။ မေမေက ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ရင်းက မှတ်ချက်ပြု
သည် ။

"သမီးက လှချင်လို့ လား ... မိန်းကလေးဆိုတာ မလှသူရယ်လို့ မရှိ
ဘူး သမီးရဲ့ ။ အားလုံး လှကြသူတွေချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့
မိန်းမသားဖြစ်နေလို့ ပေါ့။ သူ့လောက်လှတယ်၊ သူ့လောက်မလှဘူးဆို
တာ နှိုင်းယှဉ်တာပါ။ တကယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးတိုင်း လှကြတာချည်း
ပါသမီး ရယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အလှက ရုပ်ရည်မဟုတ်ပါဘူးသမီးရဲ့ ...
ကိုယ်ကျင့်သီလပါ။ မိန်းမသားပီပီ စောင့်စည်းအပ်တဲ့ ဣန္ဒြေရှိခြင်းပါ။
ဘဝမှာ တကယ်တမ်းအရေးကြီးတာ လှဖို့ ထက် တော်ဖို့ ပါ သမီး ရယ်။
သီရိမေဆိုတာ ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမသားလို့ သမီးငယ်ငယ်က မေမေ

ပြောဖူးတာ မှတ်မိလား ... ရုပ်ရည်ကျက်သရေရှိခြင်းထက် စိတ်ဓာတ် ကျက်သရေရှိခြင်းကို မေမေပြောချင်တာ ..."

မေမေ့စကားတွေကို ကျွန်မ အံ့သြခဲ့ရဖူးပါသည်။ ။ သည် လိုဆိုပြန် တော့ ကျွန်မကို ရုပ်ရည်အား ဖြင့် မလှဘူးလို့ ဆိုချင်တာများ လား။ မေ မေ့စကားထဲမှာ သည် လိုစကားမျိုး မပါသော်လည်း ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိသည့်အချက်ကတော့ ကျွန်မ တော်ရတော့မည်။ ထူးချွန်ထက်မြက်ရ တော့မည်။ မေမေအာသီသကို ကျွန်မနာမည်ထဲကပဲ ကျွန်မရှာတွေ့မိပြီ။ မေမေသည် ကျွန်မအတွက် တစ်ဘဝစာ ပဲ့ပြင်ပေးခဲ့ သူပါလား။

မနက်ဖြန် ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးနှင့်ခွဲကာ တစ်မြို့တစ်ရွာကို သွားနေရ တော့မည်။ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဝေးဝေးလံလံသွားဖူးခဲ့။ ကြာတော င်ကြာမြင့် ခဲ့ရခြင်းလည်း မရှိ။ မွေးကတည်းက သည် အိမ် သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ကျွန်မ နေခဲ့ရသည်။ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ မောင် လေးနှင့် ညီမ လေးရယ်။ မိသားစုငါးယောက် ကမ္ဘာလေးက ကျဉ်းမြောင်းသည် ဆိုချင်ဆိုနိုင်သော်လည်း သာယာ အေးမြ ရှိခဲ့ရပါသ န်။ ။ သည် မြို့ကလေးထဲမှာ သည် မိသားစုနှင့်အတူ နေခဲ့ကြတာကိုပဲ ကျွန်မ အသက် ဖြင့်တွက်ကြည့်လျှင်ပင် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်လောကထဲကို ကျွန်မ ခြေတစ်လှမ်း ချခွင့်မကြုံခဲ့သေး။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။ ကျွန်မ စာတွေဖတ်ခွင့်တော့ ရခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ ဖတ်သည့် စာအုပ်တွေထဲက ဇာတ်ဆောင်များ သည် ပင် ကျွန်မ၏ အဖော်များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ စာဖတ်တာကို ဖေဖေက ခွင့်ပြုသော် လည်း မေမေကတော့ ကြိုက်ချင်ပုံမရ။ ဘာမှ တော့လည်း မပြောရှာပါ။ ကျွန်မ တစ်ယောက် တစ်ချောင် ချောင်မှာ ကုပ်ပြီး စာဖတ်နေခြင်းမျိုးထက်စာ

လျှင် မေမေက သူ့အနားမှာ ရှိစေချင်ပုံရပါ၏။

"တက္ကသိုလ်ဆိုတာ တက္ကနဲ့ သီလကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ပါဠိစကားသမီးရဲ့ ။ တက္ကဆိုတာ ကြံစည်ခြင်း၊ ဆင်ခြင်ခြင်း၊ သုံးသပ်ခြင်းကို ဆိုလိုတယ်။ သီလဆိုတာ အကျင့်သိက္ခာ၊ သုံးသပ်မှု၊ ဝေဖန်မှုဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို ပွားများ ခြင်းရယ်လို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသွားသင်တယ်ဆိုတာ ဆရာ အာစရိယက သင်ကြားပြသလိုက်တာနဲ့ တင် ပြီးပြည့် စုံပြီလို့ မယူဆရဘူး ... သမီးကိုယ်တိုင်လည်း ပညာကို ဉာဏ်နဲ့ ထပ်ပြီး ဝေဖန်တတ်ရမယ်၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်ရမယ် သည် လိုပြောတာ။ ကိုင်း ... စောစောအိပ် မနက်စောစောထနိုင်အောင် ..."

ဖေဖေစကားတွေကို ကျွန်မ မှတ်သားနာယူရုံမက အသိဉာဏ်ထဲမှာ စွဲနေအောင် သိုမှီးထား လိုက်ပါသည် ။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက် သည် အရွယ်အထိ ရင်ထဲနှင့်အောင် နာကျင်လောက်သည့်မျက် ရည် မကျခဲ့ဖူးပါ။ ဖေဖေတို့ က ဆုံးမတန်သည် ကို ဆူပူရိုက်မောင်း ပြုခဲ့ဖူးပါ၏။ အသားနာကျင်သွား တာနှင့်တော့ ကျွန်မ မျက်ရည်မကျတာ သေချာသည် ။ မေမေကပင် ဖေဖေကို "ရှင့်သမီးက မျက်ရည် မပါတဲ့ မိန်းကလေး"လို့ ဆိုခဲ့ဖူးသည် အထိ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်တာရိုး ခိုင်လှသူဖြစ်ပါသည် ။

သို့သော် သည် တစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်တာရိုး ပွင့်ကျသွားခဲ့သည် ။ မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကများ စီးဆင်းလာကြတာပါလိမ့်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား၏ အစွမ်းထက်သော တန်ခိုးအာနိ သင်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေက အသံမထွက်ဘဲ စိတ် မကောင်းဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်ကို လှည့်နေခဲ့သည် ။ မေမေကတော့ မိန်းမသားမဟုတ်လား ... မေမေ့ဒူး ပေါ် ကျွန်မမျက်နှာအပ်လို

က်တော့ ကျွန်မကျောကို မေမေက ပွတ်သပ်ပေးရှာသည်။ ကျွန်မကျော ပေါ်မှာ ကျလာသည့် မေမေမျက်ရည်များ ...။

"သမီး ... မေမေတို့နဲ့ မခွဲချင်ဘူး မေမေရယ်"

ကျွန်မနှုတ်က သည် စကားတွေ ထွက်ကျလာတော့ မေမေက ကျွန်မ မျက်နှာကို မော့စေလိုက် သည်။

"မေမေငိုတာ တစ်မျိုးပါသမီးရယ် ... သမီးက ငယ်သေးတော့ သမီး နေရမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ပါ။ မခွဲ နိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ခွဲခွာဖို့ ရောက်လာကြ တာ သမီးရဲ့ ... တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ လူတွေက ဆုံစည်းဖို့ ရောက်လာ ကြတယ် ထင်တတ် ကြတယ်။ တကယ်ကျတော့ ခွဲခွာဖို့ ပါ။ သမီးဘဝ မှာ ခွဲခွာရတာတွေ အများကြီးကြုံရဦးမှာ ပါလေ ... အဲသည် အခါမှာ သ မီး ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ပဲလိုတယ်"

မေမေစကားကြောင့် ကျွန်မမှာ ကျနေသည့်မျက်ရည်များ ပင် ရပ်တ န့်သွားသည် ထင်ရပါ၏။ ဖေဖေသည် ပင် မေမေကိုကြည့်ရင်း သူ့ ကြေကွဲမှုကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပုံရသည် ။ မေမေစကားကြောင့် ကျွန်မ အားရှိသွားခဲ့သည် ။ မေမေကိုယ်တိုင်က ထစ်ခနဲရှိလျှင် မျက်ရည်ဝိုင်းတ တ်သူ၊ မျက်ရည်လည် တတ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိထားပါ၏။ သည် လိုဆို လျှင် မေမေကျခဲ့သည့်မျက်ရည်တွေက ခွဲခွာခြင်း အတွက် ကျခဲ့သည့် မျက်ရည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိသည့်သဘော ဖြစ်လိမ့်မည်။

"မိန်းမသားဆိုတာ မျက်ရည်ကျကောင်းတယ်။ ဒါမိန်းမသားရဲ့ ဗီဇ က ပါလာတဲ့ ကိစ္စ ... ဒါပေမဲ့ ပျော့ညံ့တာမဖြစ်စေရဘူး။ မျက်ရည်ကျ ခြင်းအားဖြင့် နောက်တစ်ခါ လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် နောက်တစ်ခါ ရ င်ဆိုင်ရမယ့် အတွေ့အကြုံတစ်ခုအတွက် အားဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ မေမေက

တော့ မျက်ရည်နဲ့ အားယူတယ် ..."

မေမေစကားက ထူးတော့ထူးဆန်းသားပါလား ...။ မျက်ရည်နှင့် အားယူသောမေမေ ...။

မေမေသည် လည်း မျိုးကြီးရိုးကြီး ဂုဏ်သရေရှိမိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတာဆိုတော့ စကား ပြောခြေမြစ်သည် ။ တစ်နေကုန်တစ် နေခန်း ပြောချင်မှ ပြောသည် မှန်သော်လည်း ပြောလျှင်တော့ မေမေ စိတ်ရင်းကို မြင်ရတတ်သည် ။ မေမေဂုဏ်ရည်ကို ကျွန်မ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝလောက် ရောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပင် ကျွန်မ စာဖတ်ဝါ သနာ ပါအောင် ဖေဖေက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း မေ မေခွင့်ပြုချက်ကိုတော့ များများ မရခဲ့ ပါ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် နေကုန် တာမျိုးကိုတော့ မေမေကြိုက်ပုံမရ။ ဖေဖေက စာအုပ်များ ရှာပေး တတ် သူဖြစ်ပြီး၊ မေမေက လက်တွေ့ဘဝကို ခင်းကျင်းပြတတ်သူလို့ ဆိုရမ လား။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးမှာ နေစောစောကြီးဝင်သွားခဲ့သည် ။ ‘ နေမင်းကြီးကွယ်သွားလို့ ပူဆွေးနေရင် ကြယ်တာရာတွေနဲ့ ပါ လွဲသွား မှာ ပေါ့’ဆိုသည့် တဂိုး၏ ကဗျာကို ကျွန်မသတိရမိပြန်ပါ ၏။ ကျွန်မအ ခန်းကလေးထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ ယူရမည့်ပစ္စည်းကလေးတွေ ပြန်စစ်ဆေး ရသည် ။ အားလုံး တော့ ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။ သေချာအောင် တစ်မယ် ချင်း လိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ကျွန်မ ခုတင်ကလေးပေါ် လဲချလိုက်သည် ။ မြို့ကလေး၏ အနောက်ဘက်ဆီက ညနေအလင်းမှ ညှို့မှ ညှို့တွေ ပြတင်းဝက ဝင်လာ ခဲ့၏။ ဖုန်ခိုးတွေရှိနေတော့ အလင်းတန်းတွေကို ကျွန်မမြင်နေရသည် ။

မနက်ဖြန်မှာ တော့ မန္တလေးကောင်းကင်က ဖြာကျလာမည့်
နေခြည်မျှင်များ နှင့် ကျွန်မ ထိတွေ့ ရတော့မည်။

(၂)

မန္တလေး ...။

မြင်းခြံနှင့်မန္တလေး မဝေးလှပါ။ မန္တလေးကို ငယ်ဘဝတစ်လျှောက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အကြိမ် ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ မန္တလေးမှာ ဖေဖေ အမျိုးတွေရှိသော်လည်း ဖေဖေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခကရီ ကထ ပေးချင် သူမဟုတ်။ မန္တလေးဒေသကောလိပ်ကို ကျွန်မတက်ခွင့်ရလျှင် ပင်မတက္ကသိုလ် အဆောင်တွေမှာ နေခွင့်မရသေးမီ ပြင်ပဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု မှာ ပဲ နေရမည်။ များ သောအားဖြင့် ထိုခေတ်ကာလ သတ်မှတ်ချက်အရ မြင်းခြံကဆိုလျှင် မိတ္ထီလာကောလိပ်ကို သွားတက်ကြရတာများ သည် ။ ကျွန်မကတော့ မိတ္ထီလာထက်စာလျှင် မန္တလေးကိုသာ ရောက်ချင်သည် ။ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်၊ နှစ်နှစ်တက်ပြီးလျှင် မန္တလေး ပင်မတက္ကသိုလ် ကြီးတွင် တတိယနှစ်မှာ ပြောင်းရွှေ့ရမည့်အတူတူ တစ် လက်စတည်း မန္တလေးမှာ ဘွဲ့ရသည် အထိနေဖို့ ဖေဖေက စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ် ပါ၏။ မန္တလေး ဒေသကောလိပ်ကို တက်ခွင့်ရပြီဆိုတော့ မန္တလေးနေ ဆွေမျိုးတွေကလည်း ဝမ်းသာကြပါ၏။

"အစ်ကိုသမီး သီရိမေ မန္တလေးဒေသ တက်ခွင့်ရတာ ကောင်းတာ ပေါ့။ အိမ်က ခင်လှရီတို့ နဲ့ အဖော်ရရော ..."

ဖေဖေနဲ့မဝမ်းကွဲတော်သူ အန်တီပြုံးက မြင်းခြံအိမ်ဘေးက ပွဲရုံကို ဖု

နီးလှမ်းဆက်ရင်း ကျွန်မ ကို သူတို့ အိမ်မှာ နေဖို့ လမ်းကြောင်းသည် ။
ဖေဖေက ညင်ညင်သာသာပဲ ငြင်းခဲ့သည် ။ သည် တုန်းက ဖေဖေအနား
မှာ ကျွန်မရှိသည် ။

"အပြီးရေ ... ဆွေစိတ်မျိုးစိတ်ရှိတာ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ ကွယ် ... ငါ
နှမများ လိုအပ်တဲ့ အခါ သာ စောင့်ရှောက်ပေးကြပါအေ ...။ သီရိမေက
တော့ အဆောင်မှာ ပဲနေပါစေတော့ ... လူတွေနဲ့ ပေါင်း တတ်ဖော်တတ်
အောင်ရယ် ... မိဘနဲ့ အတူမနေရတဲ့ နေရာမှာ သူ့ဘာသာ
ထိန်းကျောင်းနေထိုင်တတ် အောင်ရယ် အလေ့အကျင့် ရစေချင်လို့ ပါ"

သည် ကတည်းက ဖေဖေသည် ကျွန်မလျှောက်ရမည့်ဘဝထဲကို ခြေ
တစ်လှမ်း စချပေးလိုက် ခြင်းပဲလို့ ကျွန်မခံစားရသည် ။ ကျွန်မက သား
သမီးတွေထဲမှာ အဦးဆုံးသမီးဆိုတာ ဘဝထဲကို တိုးဝင် သည့်အခါ ရှေ့
ဆောင်လမ်းပြ ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်စေချင်တာလည်း ပါလိမ့်မည်ထင်ပါ၏
။

မြင်းခြံက မန္တလေးကို ကျောင်းသွားတက်ပြီး ဘွဲ့ယူလာသည့် မြင်း
ခြံသူ မမအေးကတော့ တက္ကသိုလ်ဘဝ ပျော်စရာကောင်းလှပုံတွေကို
ပြောပြဖူးပါသည် ။ တချို့က တက္ကသိုလ်မှာ ပဲ ရည်းစား တွေ ရွေးချယ်
ကြသတဲ့ ။ တချို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အိမ်ထောင်
ရက်သား ကျကုန် ကြသည် ဆိုတာလည်း ပါ၏။ များ သောအားဖြင့် ဘွဲ့
တစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစားကြရင်း အတောင် အလက်စုံသော ငှက်က
လေးတွေလို လောကထဲပျံသန်းနိုင်ဖို့ လုံးပန်းကြသူတွေဟု ဆိုသည် ။
တချို့က ပြည့်ပြည့်စုံစုံဘဝတွေ၊ တချို့က ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ဘဝတွေ။

"တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ပညာသွားသင်ရုံတင်မကဘူး သီရိမေရေ ... ကြ
င်ရာပါရှာရတာဟဲ့ ... သည် အရွယ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အပျိုမြစ်အနုနယ်ဆုံး

အရွယ် မဟုတ်လားအေ့ ... တက္ကသိုလ်ကထွက်လာ ရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝထဲ ခုန်ဆင်းရတာမဟုတ်လား ... လူ့ဘဝကျင်းကြီးထဲရောက်မှ တော့ ခုန်တက် ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ အဖော်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ အားရှိ တာပေါ့အေ့ ... ငါ့ညီမ ရည်းစားတစ်ယောက် တော့ ထားဖြစ်အောင် ထားအေ့"

မမအေးက သည် လိုပြောတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို ကျွန်မ မနည်းထိန်း ထားခဲ့ရသည် ။ သူ့ကိုယ် တိုင် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ပြုံးတာကို မမအေးက ရိပ်မိပုံရသည် ။

"ငါ့ကိုယ်တိုင်တော့လား ... အင်း ... ငါ့ကိုယ်တိုင်က အချစ်ကံခေခဲ့ လို့ ပေါ့ဟယ် ... ရည်းစား မှ ဆယ်ယောက်တောင်ထားတာ၊ တစ် ယောက်မှ အဖတ်မတင်ဘူး။ ညည်းကိုယ်တိုင် တက္ကသိုလ် ဇာတ်လမ်း တွေ တွေ့လာ မြင်လာတော့ သိပါလိမ့်မယ်အေ့ ..."

မမအေးက ရယ်စရာလိုလို အတည်လိုလို ပြောနေတာဆိုတော့ ကျွန်မ မလည်း ရယ်ရခက် ငိုရခက်။ ကျွန်မဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည့်စာတွေကို ကျွန်မ အားယူထားသူဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝမှာ စာ တွေထဲကအတိုင်း ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ လည်း ကျွန်မ သံသယစိတ်ကလေး ရှိရသည် ။ ဘဝဆို တာ ပုံတူမရှိ။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဆို တာ လူသားနှစ်မျိုးဖြစ်သော လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမတွေထဲက တစ်မျိုး ပဲမဟုတ်လား။ ဘာမှ အားငယ်စရာမရှိ။ ဘာမှ မလုံခြုံစရာမရှိ၊ ဘာမှ ကြောက်ရွံ့စရာမရှိ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဆိုသော်လည်း ကျွန်မမှာ သည် လိုစိတ် သည် လိုအတွေးအခေါ်မျိုး ရှိနေ ခဲ့နှင့်ပြီဖြစ်သည် ။ ကျွန်မဖတ်ဖူးသော စာတစ်ပိုဒ်ထဲမှာ တော့ သူ့အယူ အဆတွေကို ကျွန်မ သဘောကျရသည် ။

"အပျိုဖော်ဝင်စမိန်းကလေးဟာ သဘာဝကြီးနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက သူ့ကိုပေးထားလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကို လက်မခံဘူး ... လုံးလုံးပစ်ပယ်လို့ ရလား ဆိုတော့လည်း ပစ်ပယ်လို့ မရနိုင်ပြန်ဘူး ... သူ့မှာ ကလေးစိတ် တစ်လှည့် အပျိုစိတ်တစ်လှည့် ဝင်နေတာ ... ကမ္ဘာလောကကို ခုခံဖို့ ခွန်အားမရှိ ဘူး ... တစ်ခါတလေမှာ ကလေးစိတ်ဝင်တယ်၊ တစ်ခါတလေမှာ အပျိုစိတ်ဝင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တိုင်က အရွယ်မရောက်တရောက် ကလေးသာသာအရွယ်ဖြစ်နေတယ် ... ဒါကြောင့် အပျိုဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ဆန့်ကျင်ဖို့ သူ့မှာ ကလေးစိတ်အပြည့်မရှိဘူး ... ကလေးဆန်တာကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အပျို စိတ်ရှိသလားဆိုတော့လည်း မရှိပြန်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဘာစိတ်ပဲရှိရှိ စိုးရိမ်စိတ်တော့ ရှိတာပဲ ... အတိတ်နဲ့ လမ်းခွဲရမှာ ကို ကြောက်ကြတာကိုး"

အကြောက်အရှုံ့သိပ်မရှိဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထင်ခဲ့သော ကျွန်မက ကော အတိတ်နဲ့ လမ်းခွဲ ရမှာ ကို ကြောက်နေခဲ့သလားလို့ တွေးကြည့်မိ ရသေးသည်။ သည် တုန်းက ကျွန်မ၏ အတိတ်မှာ ကော ဘာတွေရှိနေ သလဲ။ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက် တစ်ဘဝသည် ပင် ကျွန်မ၏ အတိတ်များ ပေလား။ ကျွန်မက သမီးကြီး၊ ပြီးတော့ တစ် အိမ်လုံးက 'မောင်မောင်'လို့ ခေါ်ကြသည့် မောင်လေး၊ ပြီးတော့ ညီမ လေး။ သည် အထဲကမှ သနပ်ခါးမလိမ်းချင်သော၊ ပန်း မပန်ချင်သော၊ မျက် လုံးတွေဝေအောင် စာတွေဖတ်လေ့ရှိသော၊ ကျောင်းတက်ချိန်မှ လွဲ လျှင် အိမ်ထဲမှာ ပဲ အလင်းကြောက် ငှက်တစ်ကောင်လို အောင်းနေချင် တတ်သော ကျွန်မ၏ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အတိတ်တိုတိုတောင်း တောင်းကလေးကို လမ်းခွဲရဦးတော့ ကျွန်မ ဘာကိုကြောက်နေရမှာ လဲ

။

စာတွေထဲမှာ တော့ အပျိုဖော်ဝင်စမှာ လောကဝန်းကျင်ကို အကြော

ကံလွန်ရာက မာယာတွေ များ လာတတ်သည် ။ မရိုးသားမှုတွေ ရှိလာသည် ။ ဤသို့အားဖြင့် မိန်းကလေးသည် ငြင်းဆန်ခြင်း အတတ်ကို တတ်လာကြသည် ။ စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြားမှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတတ်သည် ဟု ဆိုထားပါသည် ။

ကျွန်မမှာ တော့ သည် ခံစားမှုမရှိခဲ့တာ သေချာပါသည် ။ အခုထိလည်း ကျွန်မမှာ မရိုးသားမှု တွေမရှိ။ မာယာတွေမရှိ။ စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြား ဝေခွဲမရတာမရှိ။

အဆောင်ဆိုတာကို ရောက်သွားလျှင် ကျွန်မမိဘများ နှင့် နေရသလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအနားမှာ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေရှိလာတော့မည်။ အများ နှင့် ပေါင်းဖော်နေထိုင်တတ်ရတော့မည်။ အဆောင်မှာ ထမင်းလခပေးစားရမှာ ဆိုတော့ မေမေ့လက်ရာကို တောင့်တလို့ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်။ အနေစိမ်းရသော ဘဝအသစ်တစ်ခုမှာ ကျွန်မရှိရတော့မည်။ သမီးမိန်းကလေးများ ဝီပီ ကျွန်မရော ညီမလေးပါ ကျောင်းချိန်ကလွဲလျှင် မေမေ့ဗဟိရတွေကို နိုင်သလောက် ကူညီကြရမ့်။ ကြက်သွန်နွာ တာ၊ ငရုတ်သီးထောင်းတာ၊ ပန်းကန်ဆေးကြောတာကအစ ထမင်းတစ်အိုး၊ ဟင်းတစ်အိုး စား ကောင်းအောင် မချက်နိုင်သေးတာကလွဲလို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မေမေနှင့် အတူရှိနေရတာကို ပျော်ပါသည် ။

သည် မှာ လည်း ကျွန်မဖတ်ဖူးသလောက် မိသားစုတစ်စုအတွက် ချက်ပြုတ်ခြင်းသည် လည်း ကဗျာဟု ဆိုသည် ။ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ပဉ္စလက်ပညာသည် တစ်ဦး၊ မှော်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သွားသတဲ့ ။ အိမ်ရှင်မတွေဟာ ဆားတို့ ၊ သကြားတို့ နဲ့ ကျော့ကွင်းထောင်ပြီး အချဉ်သနပ်လုပ် ထိန်းသိမ်းထားလိုက်သည် ။ ရှင်

သန်တဲ့ ဘဝကို စဉ်းအိုးထဲထည့်ပိတ်လိုက်တော့ တယ်။ ချက်ပြုတ်ခြင်းအ
တတ်ဟာ တွေ့ရှိမှုဖြစ်ပြီး ဖန်တီးမှုလည်း ဖြစ်သတဲ့ ။ ကျွန်မမှာ မေမေ
လက် ရာ မေမေကဗျာတွေနဲ့ ဝေးရဦးမှာ ပေါ့။

အဲသည် ညက လရောင်ကလေးရှိနေခဲ့သည် ။ လရောင်က ကျွန်မအိ
ပ်ခန်းထဲကို ခပ်စောင်း စောင်းဝင်နေသဖြင့် ကျွန်မအခန်းကျဉ်းကလေး
ထဲမှာ လင်းလက်နေသည် ။ လရောင်ကို ကျွန်မချစ် တတ်တာ ငယ်က
တည်းကဖြစ်သည် ။ လသာရက်တွေမှာ ကောင်းကင်ကို တမေ့တမော
ငေးကြည့်နေ တတ်တာ ကျွန်မအကျင့်။ လပြည့်ဝန်းကြီး ဝင်းဖြာနေ
သည့်ညတွေဆိုလျှင် ကျွန်မပျော်သည် ။ ပြီးလျှင် တော့ လမင်းက ဆုတ်
သွားလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်များ ဆုတ်သွားရတာပါလိမ့်။ ထာဝရအလင်း
ညတွေ ချည်းပဲဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

လကွယ်ညတွေမှာ ကျွန်မ ကောင်းကင်ကိုမကြည့်ရက်သလို ပြတင်း
တံခါးကလေးကို ပိတ်ထားမိသည် ။ ဆန်းစလကွေးကလေး ရေးရေး
ထင်လာလျှင်တော့ ပြည့်ဝန်းလာမည့်ရက်တွေကို မျှော်လို့ ကောင်းလှသ
ည် ။ ဆန်းစသော်တာမှ လပြည့်ဝန်းဝန်းဖြစ်လာဖို့ သူကိုယ်တိုင်က အ
လင်းတွေ ဖြည့်နေရတာမဟုတ်လား။ လူဆိုတာလည်း သည် လိုပဲဖြစ်ရ
မှာ ပေါ့။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ...။

ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးမှာ သိပ်ကြီးလှတာတော့မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့မှာ
အတော်အတန်ကျယ်သော ကွက်လပ်ကလေးရှိသဖြင့် မေမေရော ကျွန်
မတို့ မောင်နှမတစ်တွေပါ ပန်းပင်ကလေးတွေ စိုက်ထားကြ သည် ။ မေ
မေက မြင်းခြံလို အပူပြင်းသောအရပ်မှာ ကံ့ကော်ပင်ကို ဖြစ်အောင်စိုက်
နိုင်သူဖြစ်သည် ။ ကံ့ကော်ပင်က ဖြစ်ခဲ့လို့ လားတော့မသိ၊ စိုက်တိုင်း အ
ဆင်မပြေခဲ့တာများ လှပြီ။ သို့သော် မေမေ့နဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ကံ့ကော်

ပင်ကလေးသုံးပင်က လူတစ်ရပ်ပင် ကျော်နေကြပြီ။

"ကံ့ကော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အမေဖြင့် သိပ်သဘောကျတာပဲ ... တချို့ကလည်း ကံ့ကော်လို့ ခေါ်ကြတယ် ... ကံ့ကို ကော်ယူတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကံ့ကောင်းခြင်း အမှတ်လက္ခဏာလို့ ယူဆကြပုံရပါတယ်။ မေမေကတော့ ကံ့ကော်ရွက်ကလေးတွေက ကျက်သရေရှိလို့ ၊ အပွင့်ကလေးတွေက ချစ်စရာ ကောင်းလို့ ကြိုက်တာ"

ကျွန်မက စကားစိမ်း၊ စကားဝါ၊ စကားဖြူပင်ကလေးတွေကို ကြိုက်သည်။ ။ အကြိုက်ဆုံးကတော့ 'ပန်းများ ၏ မဟေသီ' နှင်းဆီတွေပဲဖြစ်သည်။ ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဆူးကလေးတွေ အတက် အဆင်း အစောင့်ချထားတတ်သော ပန်းကလေးတွေကို ကျွန်မငယ်ငယ်ကပင် စွဲလမ်းခဲ့သည်။ ။ ပွင့်ဖတ် ကလေးတွေ ငုံ့နေသည့် နှင်းဆီပင်ကလေးတွေဆိုလျှင် ကျွန်မသိပ်ချစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မစိတ်ကို သိနေလို့ လားတော့မသိပါ။ မေမေက နှင်းဆီတွေ အမျိုးစုံစုံ အသွေးစုံစုံ စိုက်ပေးခဲ့သည်။ ။ အပူကြိုက်ကြလို့ လား တော့မသိ၊ ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးမှာ နှင်းဆီနှင့် ရွက်လှတွေ ဖြစ်လွန်းလှသည်။ ။ နှင်းဆီထဲမှာ မှ နှင်းဆီ ဝါကို ကျွန်မပိုချစ်သည်။ ။ သာမန်အားဖြင့် အဝါရောင်ကို ကျွန်မကြိုက်သော်လည်း အရွက်စိမ်းစိမ်း၊ အရိုးစိမ်းစိမ်း၊ ဆူးစိမ်းစိမ်းပေါ်က နှင်းဆီပွင့်အဝါရောင်ကတော့ ဝင်းဝင်းစက်စက် စိုစိုဖတ်ဖတ်နှင့် ကြွနေတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ စာကျက်စားပွဲကလေးပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့် ပြတ်သည့်နေ့မရှိ။

နှင်းဆီက ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး မပြတ်ပွင့်သည် ဆိုသော်လည်း မိုးရာသီမှာ တော့ အပွင့်မလှချင်။ နှင်းဆီသည် မိုးကိုကြိုက်ပုံမရ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်တွေထဲကပါလာတတ်သော ပိုးတွေကျတော့လည်း နှင်းဆီပင်တွေ အလူးအလဲခံကြရသည်။ ။ သည် ကြားထဲက ရိုးရိုးရဲရဲ ပွင့်ကြရရှာသော

အပွင့်ကလေး တွေကို ကျေးဇူးတင်ရသည် ။ အကင်းမပီ၊ အငုံမလှ၊
အပွင့်မညီသည့်တိုင် နှင်းဆီကတော့ နှင်းဆီပင်။ နှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်၍
ဖွဲ့သောကဗျာတွေကိုလည်း ကျွန်မကြိုက်မိတာများ သည် ။ တစ်ခါတစ်
ရံ ကျွန်မ ဘဝအတွက် အားမာန်တွေကို နှင်းဆီနိမိတ်ပုံတွေကရသည်
ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။

ကျွန်မစွဲလမ်းသော ကဗျာဆရာမ ကြည်အေးကတော့ နှင်းဆီကို လှ
အောင်ဖွဲ့ပါ၏။

‘မိုက်မဲတယ် ထင်ချင်ထင်တော့
ဘယ်သဇင် မသေဆုံးပါသလဲ
ရှင်သန်တုန်း လှပမွှေးရီ
နှင်းဆီရဲ့ အချစ်တရား ...’

ဆရာမကြည်အေး၏ ကဗျာတွေကို ကျွန်မစွဲလမ်းသည့်အထဲမှာ မိန်း
ကလေးစိတ်သဘာဝ တင်းတိမ်ကို မဟတတ လှစ်ပြတတ်ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ပါသည် ။ ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့ သဘောတရားကို ကျွန်မ နားမလည်သော်
လည်း ကဗျာကပေးသောအသိကိုတော့ ခံစားတတ်ပါ၏။ ဘယ်သဇင် မ
သေ ဆုံးပါသလဲတဲ့ ။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဘယ်ပန်းတွေကတော့ကော ကြာ
ရှည်ခံကြလို့ လဲ။ ပန်းဆိုတာ ခဏ ကင်း၊ ခဏဖုံ၊ ခဏငုံ၊ ခဏပွင့် ... ခ
ဏကလေးလှပရုံသာ။ ရှင်သန်တုန်း လှပမွှေးရီနိုင်ဖို့ သာလိုသည် ဆိုသ
ည့် သဘောတရားကို ကျွန်မလည်း သဘောတူသည် ။ ရှင်သန်တုန်းမှာ
လှပမွှေးရီသောဘဝမျိုး ရှိဖို့ ပဲလိုသည် ။

အိမ်ရှေ့ နှင်းဆီပွင့်တွေဆီက ရနံ့တွေ လရောင်နှင့်ရောက်ကာ ကျွန်မ
အခန်းထဲကို ရောက်လာကြ သည် ။ သင်းပျံ့မွှေးရီသော ရနံ့ကြားမှာ ကျွ
န်မ လဲလျောင်းနေရာကကြည့်လျှင် ကောင်းကင်ပြာပြာမှာ တိမ်တစ်မျှင်
ကြယ်ခင်းထွေးထွေး ရှိနေကြ၏။ ကျွန်မ လဲလျောင်းနေရင်းကပင် လသ

ည် အတော်မြင့် လာခဲ့သည်။ ။

ကျွန်မအတွေးတွေက စိတ်လှုပ်တိုင်း ရွေ့လျားနေကြလေသည်။ ။
တွေးရင်းကပဲ ကျွန်မ အိပ် ပျော်သွားသည် ထင်၏။ အိပ်မက်ဝိုးဝိုးဝါးဝါး
ထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်တွေလည်း ပါသည်။ ။ ဖေဖေနှင့်မေ
မေလည်း ပါသည်။ ။ မောင်မောင်နှင့် ငယ်လေးလည်း ပါသည်။ ။
လရောင်နှင့် နှင်းဆီပွင့် တွေလည်း ပါသည်။ ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မစွဲလ
မ်းသော ကဗျာတွေပင် ပါနေသည်။ ။

‘နှင်းဆီဖြူ’

အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ရွေ့ကို သုံးဘီးကားနှစ်စင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ ရောက်သွားချိန်မှာ တော့ အဆောင်ထဲမှာ ကျောင်းသူတချို့ ရောက်နေ နှင့်ကြပြီ။ အဆောင် ဆိုသော်လည်း နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ် ခပ်ဟောင်း ဟောင်းကြီးတစ်လုံးသာဖြစ်သည်။ အဆောင်သက် ရင့်လှပြီထင်၏။ သည် အဆောင် ထဲက ကျောင်းသူဘယ်နှယောက်တောင် ထွက်သွားကြပြီ လဲ။ အဆောင်အတွေ့အကြုံ ရင့်လှရော့မည်။ ရေနံချေးတွေမည်းနက်နေ အောင် သုတ်ထားသော နှင်းဆီတစ်ပင်မှ မရှိသည့် နှင်းဆီဖြူကိုကြည့် ပြီး ကျွန်မပြုံးမိသည် ။ အဆောင်ရွေ့မှ ပုန်းညက်ပင် စိမ်းစိမ်းဖားဖား ကြီးကိုတော့ ကျွန်မ သဘောကျမိပါ ၏။ ပုန်းညက်ပင်ဘေးကနေရာကို ရရင် ကောင်းမှာ ။ အို ... ဘယ်မှာ နေရနေရပါလေ။

"မြင်းခြံက ငါးယောက်အဖွဲ့လား ... လာ လာ အပေါ်ထပ်မှာ နေရာ ယူထားတယ်"

အဆောင်ပိုင်ရှင်ဟု ထင်ရသော အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးဝဝ ကြီးက ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ကို ဆီးကြိုရင်း နေရာလိုက်ပြသည် ။ မြင်းခြံမှ မန္တလေးဒေသကောလိပ်ကို တက်ကြမည့် ကျွန်မတို့ သူငယ် ချင်းငါးယောက် သယ်ယူလာကြသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက အဆောင်ရွေ့မှာ အပုံလို

က်ရှိနေသည်။ ဘယ်သူကမှ လည်း တကူးတက တင်ပေးကြမှာ မဟုတ်
တော့ အပေါ်ထပ်ကို သည် ပစ္စည်းတွေရောက်ဖို့ သည် ပင် မလွယ်လှ။
ကျွန်မတို့ ငါးယောက်ကတော့ သူ့ပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်း မခွဲခြားတော့ဘဲ
ဝိုင်းကာ ဝန်းကာ တင်ကြရင်း အပေါ်ထပ်ကို ရောက်ရတော့သည်။

သည် တုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ အတွက် မန္တလေးသည် ကြီးမားလွန်း
နေသည်။ မိဝေဖဝေး ခပ်စိမ်းစိမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့က အဆောင်ဆိုသည့်
အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးအပေါ် ကျွန်မရောက်နေရတာ ကိုလည်း အံ့ဩမိ
သား။ ကြောက်စိတ်မရှိသည့်တိုင် ရင်ကလေးတော့ဖိုမိ၏။ မန္တလေးက
နွေးထွေးလေ မလား၊ ခြောက်လှန့်လေမလား ကျွန်မ မသိ။ သည် လိုဆို
တော့လည်း ကျွန်မ၏ မြို့ကလေးကို ကျွန်မ လွမ်းရပြန်၏။

မြင်းခြံမှ မနက်စောစော ရှစ်နာရီထွက်သည့် အဝေးပြေးကားကို စီး
လာကြသော ကျွန်မတို့ မှာ နှင်းဆီဖြူကိုရောက်တော့ ညနေသုံးနာရီပင်
ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ အဆောင်ဖော် သူငယ်ချင်းအုပ်စု တောင့်သည် က
တစ်ကြောင်း၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မန္တလေးကို တစ်ခေါက်သပ်သပ် လာပြီး
အဆောင်ကို လေ့ လာပြီးသည် က တစ်ကြောင်းမို့ အိမ်က လိုက်ပို့မည့်
အစီအစဉ်ကို ကျွန်မငြင်းခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်း တုန်းကတော့ ‘ဝင်း’ အမြန်
ယာဉ်ကားဂိတ်မှာ ဖေဖေရော မေမေပါ ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။
ကျွန်မတို့ စီးလာကြသည့် အဝေးပြေးကားကြီး သီရိရုံ (ရုပ်ရှင်ရုံ) ထောင့်
မှ ထွက်လာသည် အထိ ကျွန်မ ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
ရှာသည်။ သည် တစ်ခါမှာ လည်း ကျွန်မရင်တွေ ဟာကျန်ရစ် ခဲ့သည်။
အတောင်အလက်မစုံခင် အသိုက်ထဲက စွန့်ထွက်လာသည့်ငှက်တစ်
ကောင်လို ကျွန်မ ခံစား နေရသည်။ ကျွန်မမှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မမြို့ဖော်
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မျက်ရည်ကလေးတွေတစမ်း စမ်းနှင့်။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ တစ်ယောက်ကတော့ ကို

ယ်လုံးသိမ့်သိမ့် ခါအောင် ငိုနေခဲ့သည်။ ။

"သည် လိုပေါ့ဟယ် ... မိရိပ် ဖရိပ်က ခွဲမှ မခွဲကြဖူးပဲဟာ ... တို့ ပညာလာသင်ကြတာပဲဟဲ့ ... အားငယ်စရာမရှိပါဘူး ..."

ကျွန်မတို့ အထဲမှာ အသက်နည်းနည်းကြီးသည့် ခင်ခင်က ဖျောင်းဖျသည် ။ အဝေးပြေးကား ကြီးက မြို့ကလေးကိုရော ဖေဖေမေမေတို့ ကိုပါ အဝေးနောက်မှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်မအဖို့ တော့ ခွဲခွာခြင်းမဟုတ်သော်လည်း ဝေးကွာခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုကို ပထမဆုံး ခံစားနေရခြင်းဖြစ်ရာ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်နေခဲ့ရသည် ။ ဆယ်တန်းတုန်းက ဆရာရွတ်ပြသည့် Life is challenging ဆိုသည့်စကားကို သတိရမိသည် ။ ဘဝဆိုတာ စိန်ခေါ်ခြင်းတွေတဲ့ ။

အဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ စီခင်းထားသော တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်က လေးများ နှင့် ခုတင်ဘေး မှာ ထားသည့် စာအုပ်တင် စားပွဲခုံကလေးများက စားပွဲခင်းဖွေးဖွေးဖြင့် ညီညာသပ်ရပ်နေသည် ။ အဆောင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မတို့ ငါးယောက်ကို ခေါင်းရင်းဘက် ညာဘက်အခြမ်းက ခုတင် ငါးလုံးမှာ နေကြဖို့ နေရာချထားပေးသည် ။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှားရှားပါးပါးရှိသည့် အတွက် သည် နေရာကို အားလုံးက စိတ်ရောက်နေကြသည် ။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်၏ တန်ဖိုးကို သည် တစ်ခါမှ ပဲ ကျွန်မသိရတော့သည် ။ ပြတင်းပေါက်ကလေးရှိတော့ လေရနိုင်သည် ။ အလင်းရနိုင် သည် ။ အပြင်ကို ငေးချင်တော့လည်း ဖြစ်သည် ။

"ကဲ ... မဲနိုက်မယ်ဟာ ... မဲပေါက်တဲ့ လူ ပြတင်းပေါက်နားနေ"

မြင်းခြံ ကြွီမင်းဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သမီး နွယ်နွယ်တင်က မဲနိုက်ဖို့ ပြောတော့ အားလုံးက သဘောတူကြသည် ။

"မဲတော့ မနိုက်ကြနဲ့ ဟယ် ... တစ်လတစ်ယောက် ပြောင်းနေရအောင် ... ငါက မဲညံ့တယ် ဟဲ့"

ခင်ခင်က အကြံပေးသလိုလိုနှင့် လေးလခြား ကံကောင်းခြင်းကို ရေရှည်တွက်ပြသည်။ ။ တစ် ယောက်ကတော့ "ချက်ချင်းမနိုက်နဲ့ ဦး ... ဘုရားရှိခိုးချင်သေးတယ်" ဆိုပြန်၏။ တစ်ယောက်က "ကဲပါဟယ် ... နင်တို့ မနေချင်ရင်လည်း အနစ်နာခံတဲ့ အနေနဲ့ ပြတင်းပေါက်နား ငါပဲနေလိုက်ပါ့မယ် ဟယ်"ဟု ဆိုသည်။ ။

"ကဲ ... သီရိမေ ပြော ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ"

ကျွန်မစိတ်ကူးကို ပြောသင့်မသင့် စဉ်းစားရသေးသည်။ ။ သည် သူငယ်ချင်းများ နှင့် အတူတူနေ ရဦးမှာ မဟုတ်လား။ စကားလုံးကိုတော့ ရွေးချယ်ရမည်။

"မဲကျလို့ ကံကောင်းတာကို ငါမလိုချင်ပါဘူးဟာ ... နင်တို့ လေးယောက်ပဲ နိုက်ကြပါ ... ငါ့ကို ဗလာထားလိုက် ... ဒါဆို နင်တို့ ကံက ငါးပုံတစ်ပုံ ကံတိုက်ကနေ လေးပုံတစ်ပုံ ကံတိုက်ဖြစ်သွားပြီ Chance များ သွားတာပေါ့ဟယ် ..."

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ။ ပထမဆုံး စလုပ်လာသူမှာ ခင်ခင် ဖြစ်၏။

"သီရိမေ ... ရှုပ်အောင်မလုပ်နဲ့ ... မဲသာနိုက် ... ငါးမဲလုပ်"

မဲလိပ်တွေကို လိပ်ကြသည်။ ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကတော့ဖြင့် သည် လိုကံစမ်းမဲဆိုတာကို ကြိုက်သူမဟုတ်။ မဲဆိုတာ ကံမကောင်းသူတွေကြားက လုယူရသော ကံကောင်းမှုမဟုတ်လား။ ရှိပါ စေတော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်အတွက်တော့ ကျွန်မ ဘာမှ ပြောမနေချင်။

"မဲနှိုက်ရတာ ရည်းစားထားရသလိုပါပဲလားနော် ... ရင်တွေခုန်လိုက်တာ"

ခင်ခင်စကားကြောင့် ကျွန်မတို့ ရယ်ကြရသည်။ ။ ထွေးထွေးသိန်းက မဲလိပ်တွေကို လက်အုပ်ထဲ ထည့်ကာ ခလောက်လေ၏။ ကံမကောင်းခြင်းလေးခုနှင့် ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုတို့ တစ်နေရာတည်း မှာ က,ခုန်နေကြသလိုပါလား။

"သီရိမေ ... နှိုက်လေ"

"နင်တို့ နှိုက်ကြလေ ... ကျန်တာ ငါ့ဟာပေါ့"

သူငယ်ချင်းတွေ မဲလိပ်မှာ အာရုံကျနေကြတုန်း ကျွန်မပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မသယ်ကာ တစ်စု တစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ ရေးမထားတာ ဗလာလား ..."

"အေးပေါ့ဟဲ့ ... ပေါက်မဲက ပြတင်းပေါက်လို့ ရေးထားတယ်"

"ဒါဆို ငါဗလာဟေ့ ... နင်တို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြနဲ့ "

ကျန်သုံးယောက်က စက္ကူလိပ်ကလေးထဲက မြွေထွက်လာတော့မလို မျက်နှာများ နှင့် ဖြစ်၏။

"ဗလာဟေ့ ... ဗျည်းရော သရရော တစ်လုံးမှ ကို မပါတာ"

ဒါဖြင့် မဲပေါက်တဲ့ သူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ ...။

"သီရိမေ ... နင်မဲပေါက်တယ်။ မနာလိုလိုက်တာဟာ ... ကြည့်စမ်းမဲမနှိုက်ချင်တဲ့ လူက ကံကောင်းနေလိုက်တာ"

"ဟဲ့ ... သီရိမေက စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ညှိယူတာနေမှာ ... ဒါကြောင့် ပါး

စပ်က ပွစိပွစိလုပ်နေ တာကိုး"

"ငါက မဲပေါက်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိတယ်ဟဲ့"

ခင်ခင်ပြောလိုက်သည့် မဲမနှိုက်ချင်သူက မဲပေါက်တယ်ဆိုသည့်စကားကို ကျွန်မ အမှတ်ထင် ထင်ရှိခဲ့ရသည်။ ဒါလည်း ထူးဆန်းလှတာတော့မဟုတ်ပါ။ ဘဝဟာ ကြိုတင်တွက်ဆထားလို့ ဖြစ်တာ မျိုးမဟုတ်။ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ ငါးယောက် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ် နေသားတကျဖြစ်ဖို့ ချွေးစို့အောင် ပြင်ဆင်ကြရ သည်။ ကျွန်မတို့ အထဲမှ နှုတ်သွက် လျှာသွက် ထွေးထွေးသိန်းကတော့ အဆောင်သူများ နှင့် တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဖွဲ့နေလေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မနှင့် သူငယ်တန်းကတည်းက တပူးတွဲ တွဲရှိခဲ့သော စိုးစိုးမော်နှင့် မန္တလေးဒေသကောလိပ်အထိ အတူရောက်လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာသည်။ ပြီးတော့ ဘာသာတွဲချင်းကလည်း အတူတူ။ သိပ္ပံ သင်္ချာ။

စိုးစိုးမော်၏ မိဘများမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သည်။ စိုးစိုးမော်ကလည်း စာဖတ်ဝါသနာပါ သည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်နှလုံး ညင်သာသူဖြစ်၍ အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးဖို့ သာ စဉ်းစားတတ်သူဖြစ် သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မမှာ သူ့ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည် အထိ သူတစ်ပါးကို အားနာလိုက် လျော့တတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မကိုလည်း သူက အားရပုံမပေါ်။

"သီရိမေရယ် ... နင့်ကို သူငယ်ချင်းအရင်းမို့လို့ ငါချစ်လို့ ပြောရဦးမယ် ... ဘာမဆို နင် ထက် လွန်း သွက်လွန်းတယ် .. တချို့ကိစ္စတွေကို အလျှော့ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲဟယ် ... ငါကတော့ လူ တွေကို အမြဲတမ်း အသာပေးလိုက်တာပဲ"

"စိုးမော်ရယ် ... နင်ပဲ အလျှော့ပေး ... ငါတော့ အလျှော့ပေးရတယ် တင်စီးရတယ်လို့ မတွက် ဘူး ... အမှန်တရားဖြစ်ရမယ်လို့ ပဲ တွက် တယ်"

ဒါက ကျွန်မကို ခုနစ်တန်းကျောင်းသူဘဝက ပြောခဲ့သည့်စကားတွေ ။ အခု ဒေသကောလိပ် ရောက်သည် အထိလည်း စိုးစိုးမော်က အလျှော့ ပေးဝါဒကို လက်မလွှတ်။ သူမ၏ ထုံးစံ နူးညံ့အေးဆေး ရှိတတ်သည် ။

"ဟေ့ ... မိန်းမတွေ ရေချိုးမှာ ဆို မြန်မြန်လုပ်ကြဟဲ့ ... ရေက ည နေခြောက်နာရီဆို ပြတ်တာ တဲ့ နော် ... လုပ်လုပ် ... ရေချိုးပြီး မန္တ လေးဒင်နာပါတီ လုပ်ကြရအောင်"

ထွေးထွေးသိန်း ဆော်ဩလိုက်မှ ကျွန်မတို့ အားလုံး ရေချိုးဖို့ အောက်ကို ကမန်းကတန်း ဆင်းခဲ့ကြသည် ။ သွပ်ပြားမိုးထားသော အုတ်ကန်ကြီးထဲက ရေတွေက အေးစက်လို့ ။ ခရီးပန်းလာကြ သူတွေ ဆိုတော့ ဖုန်တွေရော ချွေးတွေရော အလူးလူးထနေကြတာမဟုတ်လား ။ ရေတွေ တစ်ဝချိုး လိုက်ကြသည် ။ ရေချိုးပြီး မေးတခိုက်ခိုက်ရိုက်ရင်း အဆောင်ပေါ်ပြေးတက်၊ သနပ်ခါးဘူးထဲက သနပ်ခါးကို ကော်ယူကာ အမြန်လူးရသည် ။ ခေါင်းစွပ်အနွေးထည်ပါးပါးကိုပင် ဝတ်လိုက်ရသေး သည် ။ မန္တလေးဆောင်းသည် လည်း အအေးသား။

"မန္တလေးက တို့ မြင်းခြံထက် အေးတယ်နော်"

"နင်က ဘာနဲ့ တိုင်းလိုက်တာတုံး"

"ဟဲ့ ... အေးတာကို နင်တို့ မခံစားရဘူးလား"

"ရေအေးတာ အရေးမကြီးဘူးနော် ... မန္တလေးကျုံးရေသောက်မိရင် တော့ မန္တလေးက မပြန် ရဘူးတဲ့ "

"ကျုံးရေသောက်တဲ့ လူ ဖမ်းလို့ လား"

"ဝေးပါ့ဟယ် ... မန္တလေးသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရတတ်တယ်လို့ ပြောတာဟဲ့"

"မနက်တော့ ကျုံးဘက်သွားပြီး ပုံးနဲ့ ခပ်သောက်လိုက်ရဦးမယ်"

ကျွန်မကတော့ သူငယ်ချင်းများ ပြောနေကြသည့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း အပျင်းပြေရ သည် ။ အတူနေကြရသည့်ရက်တွေ မများ လှသေးသော်လည်း တစ် ယောက်၏ နှလုံးသားကို တစ်ယောက်နားလည်ခွင့်ရကြပြီ။ ဖေဖေပြော သည့် 'လူတွေနဲ့ သမီးနေတတ် သွားရင်ပဲ ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိလှပြီ ... လူ တွေရဲ့ အားနည်းချက် အားသာချက်တွေကို ထိန်းရင်း ညှိရင်း ပေါင်းကြ ရတာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိန်းညှိပြီးသားဖြစ်ရတယ်'ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ အခြား အဆောင်သူတွေနှင့်လည်း တွေ့ကြဆုံကြ ပေါင်းကြရ ပြီ။ မာနအခံကလေးနှင့် ခပ်တင်းတင်းနေကြသူ တချို့ရှိသော်လည်း အနှောင့်အယှက်တော့ မရှိပါ။

အပြင်ဆောင်များ ၏ သဘာဝကို ကျွန်မမသိ။ 'နှင်းဆီဖြူ'ကတော့ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပါ စီစဉ်ပေး သည့်အတွက် စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေပါသည် ။ ကျွန်မတို့ တွင် ပါလာသော သုံးဆင့်စတီးချိုင့် က လေးတွေကို အဆောင်အောက်ထပ်က စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ တင်ထား လိုက်ရုံ။ မနက်စာကို နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီ၊ ညစာကို ညနေငါးနာရီ မှာ အဆင်သင့် ဆင်းယူကြရုံသာ။ အဆောင်လခနှင့် ထမင်းလခပေါင်းနှစ်ရာ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းလခသွင်းကြရတာ တစ်လကိုသုံးဆယ်၊ သင်ကြားရေး စရိတ်နှင့် နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးစရိတ်က ပေါင်းလိုက်လျှင် တစ်လကို သုံးလေးရာရှိမှ လူးသာလွန်သောရှိသည် ။

တစ်လလေးရာထားပါဦး၊ ဖေဖေတို့ လစဉ်ပို့နိုင်ရှာကြပါ့မလား။ ကျွန်မ အတွက် အိမ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ချွေတာနေကြရသလဲ။

အိမ်အကြောင်းကို ကျွန်မ အသိဆုံးပင်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ ပြည့်စုံလှတာမဟုတ်တော့ လောက်ငအောင်သုံးဖို့ သာ ကျွန်မ တွေးထားရသည်။ ကျွန်မတို့ ငါးယောက်ထဲက ခင်ခင်ဆိုလျှင် ပြည့်စုံ ရှာလှသူမဟုတ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို တက်ရောက်ရန်လာသည် ဆိုသော်လည်း အဝတ်အစား လတ် လတ်လောလော ချုပ်လာဖို့ ပင် အခက်အခဲရှိပုံပေါ်သည်။ သည့်အတွက် ခင်ခင်ကိုယ်တိုင် အားငယ်ပုံ မရှိတာကိုတော့ ကျွန်မသဘောကျသည်။

"ငါ သည် လာဖို့ တောင် အဖေတို့ က ရွာက မြေကလေးတစ်ကွက် ပြေးရောင်းလိုက်ရတာပါ ဟယ် ... ရွာက အမေကြီးရဲ့ အမွေ မြေကလေးရောင်းမယ်ဆိုတော့ ငါတော့ငိုတာပဲ ... တက္ကသိုလ်ကို မသွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ... ဟုတ်တယ်လေ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိဆိုရင် ကျန်တဲ့ မြေကလေး ပါ ရောင်းရမှာ ..."

ခင်ခင်၏ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုကို ကျွန်မ လေးစားရသည်။ ဘဝကို အရင်းအတိုင်း သိမြင်ရုံမက ဘဝကိုပါ ချပြဝံ့သောသတ္တိကို ကျွန်မ လေးစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ငါးယောက်ထဲမှာ အပြည့်စုံဆုံးက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သမီး နွယ်နွယ်တင်ဖြစ်သည်။ လက်ကောက်တွေကချည်း ဆယ်ကွင်းလောက် ဝတ်လာသူဖြစ်၍ ဝတ်မထားသည့် လက်ဝတ်လက် စားတွေပင် ပါသေးသည်။

"မပူစမ်းပါနဲ့ ခင်ခင်ရယ် ... နင့်ကျောင်းလခအားလုံး ငါသွင်းမယ် ... နင်တို့ အားလုံး ပိုက်ဆံ မလောက်ရင်ပြော ... ငါ့လက်ကောက် တစ်

ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း ရောင်းပြီးသုံးကြမယ်"

နွယ်နွယ်တင်ကိုလည်း ချစ်ခင်ရပါ၏။ ထွေးထွေးသိန်းက မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းညှိုးသွားပြီး

"ငါလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လာရတာမဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... နွယ်နွယ် တင်ရယ် လက်ကောက် တစ်ကွင်း အခုသွားရောင်းပါဟယ် ... ငါ့မှာ ထ ဘီတောင် ကောင်းကောင်း မပါခဲ့ဘူးဟ ... အပ်ချည် ခါးတောင်းကျိုက် ဝတ်ရမှာ ..."

ထွေးထွေးသိန်း၏ ဟာသကြောင့် ကျွန်မတို့ အားလုံး ပျော်ကြရသည် ။ ထမင်းစားသောက် ပြီးချိန်မှာ အဆောင်မီးပွင့်ကလေးတွေ လင်း လာ ပြီ။ ကျွန်မတို့ အတွက် တစ်ဦးစီ မီးတစ်ပွင့်စီမရသော် လည်း နှစ် ယောက်မီးချောင်းတစ်ချောင်းစာ အလင်းရသည် ဆိုတော့ မဆိုးလှပါ။ ထမင်းစားပြီးတော့ နွယ်နွယ်တင်ပါလာသည့် လက်ဖက်သုပ်ချိုင့်ကိုချ ကာ စားရင်းသောက်ရင်း သူ့အတွေ့အကြုံ ကိုယ့် အတွေ့အကြုံ ပြော ဖြစ်ကြသည် ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး နေ့ခင်းကလို စကားကျယ်ကျယ်ပြော ခွင့်မရ တော့။ ရယ်တာတောင် ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ကြရသည် ။ ထွေးထွေး သိန်းက "ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်တော့ ရယ် တာတောင် ကြမ်းတုံးခုနေရတာ မဟန်ပါဘူးဟယ်"ဆိုလို့ ရယ်ကြရသေးသည် ။

ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညအိပ်ရာမဝင်ခင် စာကလေးတော့ ဖ တ်ချင်နေခဲ့၏။ အဆောင် ထဲက အဆောင်သူတွေအားလုံးလိုလို ကိုယ့်အ ကြောင်းအရာနှင့် ကိုယ် ပြောလက်စမကုန်နိုင်ကြ။ ပျော် စရာကောင်းသ ည် ဟု ဆိုကြသော တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို ခြေတစ်လှမ်းမချရသေးသည့် တိုင် တက္ကသိုလ် ဆိုသည့် ပန်းစုံတောမှာ ပညာဝတ်ရည် သောက်သုံးကြ ရမည့် လိပ်ပြာကလေးများ ပမာ ကိုယ့်အဆင် အသွေးနှင့်ကိုယ် လှပကြ

သူချည်းပင်။ သည် အထဲမှာ ကျွန်မသည် လည်း လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပေါ့
။

အဆောင်ဧည့်ခန်း တိုင်ကပ်နာရီက နာရီထိုးသံ ဆယ်ချက်ကြားရပြီ
။ အဆောင်မီးတွေကို ပိတ် တော့မည့်အကြောင်း အချက်ပြသည့်အနေဖြင့်
မီးကို မှီ တ်ချည်ဖွင့်ချည် သုံးကြိမ်ပြသည် ။ ငါးမိနစ် အတွင်း မီးပိတ်
တော့မည်။ သည် တော့မှ ကိုယ့်အိပ်ရာဆီရောက်အောင် လှစ်ခနဲထပြေး
ကြရ၏။ ခြင် ထောင်ကိုဆွဲချ၊ စောင်ကိုအသင့်ထား၊ ကျွန်မလည်း ဖတ်
လက်စစာအုပ်ကလေးကိုပိတ်ကာ ခေါင်းအုံး ဘေးမှာ ထားလိုက်သည် ။
အအေးဓာတ်ကလေးဝင်လာတော့ ခြေထောက်ကို ထွေးထားသော
စောင်ကို ရင်ဘတ်အထိ ဆွဲတင်လိုက်၏။

မီးတွေငြိမ်းသွားပြီ။ လမ်းဘက်ဆီက အလင်းနှင့်အသံတွေကတော့
ရှိဆဲ။ နောင်အခါ ကျွန်မ တို့ နှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိလာမည့် အလင်းနှင့်အ
သံတွေမှန်း ကျွန်မမသိ။ အဆောင်တစ်ဆောင်လုံး မှောင်သွားခဲ့
သော်လည်း အပြင်မှာ ဆန်းစသော်တာရှိနေသည် ။ အမှတ်မထင် မဲပေါ
က်ခဲ့သောကျွန်မက ပြတင်းပေါက်နေရာကိုသာမဟုတ် လရောင်ကိုပါ ပို
င်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

လရောင်ကို ကျွန်မချစ်တာကတော့ ကနေ့အထိ အဖြေရှာလို့ မရခဲ့ပါ
။ သည် ကနေ့အထိ လရောင်နှင့်တူသော အလင်းမျိုး ဘယ်သူမှ မ
တီထွင်နိုင်သေးဟု ကျွန်မထင်သည် ။ တီထွင်နိုင်သည် ဆို လျှင်တောင်မှ
လ၏ အေးမြမှုကိုတော့ ရနိုင်မည်မထင်ပါ။ ဆရာမ ကြည်အေးကတော့ ‘
ငွေရည်စိုစို လရောင်ယိုတို့ ၊ သောက်ချိုပြီးမြ၊ နှလုံးမြ၍ ’လို့ ဖွဲ့သည် ။ ‘
လကွေး ငွေရည်စို့မှာ ’လို့ လည်း ဖွဲ့သည် ။ လရောင်က ငွေရောင်ဟုတ်
ရဲ့ လား။ ကလေးဘဝတုန်းက မေမေ့ကိုပင် ကျွန်မမေးခဲ့ဖူးသည် ။

"မေမေ ... လရောင်က ဘာရောင်လဲ"

"လရောင်က လရောင်ပေါ့သမီးရဲ့ "

"အရောင်ကိုပြောတာ မေမေရဲ့ ... အဖြူလား ရွှေရောင်လား ငွေရောင်လား"

" မဟုတ်ဘူး ... ဘာရောင်မှ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာရောင်နဲ့ မှ လည်း မတူဘူး။ လရောင်က လရောင် ပဲ"

မေမေပြောတာ မှန်သားပဲ။ လရောင် ...။

မေမေအဖြေကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို သေချာအောင် မေးချင်စိတ် ကလေးပင် ဝင်လာခဲ့၏။ အိပ်များ အိပ်ကုန်ကြပြီလား။ ကျွန်မအနားက စိုးစိုးမော်ကို မေးကြည့်သည် ။

"စိုးမော် ... လရောင်က ဘာရောင်လဲ သိလား"

"ဘာရယ်"

"လရောင်က ဘာရောင်လဲလို့ "

"သီရိမေ ... နင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသလားဟင် ... ငါ့မှာ သွေးဆေးပါတယ်"

"တကယ်မေးနေတာပါဟ"

"ဟာ ... နွယ်နွယ်တင်ရေ ... ကြားလား၊ သီရိမေ မေးတာ ..."

သူငယ်ချင်းတွေ မအိပ်ကြသေး။ အတွေးကိုယ်စီရှိနေကြသည် ထင်ပါ၏။ ရယ်သံကလေးတွေ လည်း ပါလာကြသည် ။

"ဘာတဲ့ လဲ"

"လရောင်က ဘာရောင်လဲတဲ့ ဟေ့ ..."

စိုးစိုးမော်က အားလုံးကြားအောင် ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရွှေရောင်ပေါ့ဟာ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဟ ... တို့ မြင်းခြံက လရောင်က ဆယ့်ခြောက်ပဲရည် ... မန္တလေးလရောင်က ဆယ့်ငါးပဲရည် ရယ်လို့ တော့ ကွာတယ်"

သူငယ်ချင်းတွေဆီက တခွီးခွီးရယ်သံတွေကြားရတော့ ကျွန်မပင် အမှောင်ထဲမှာ ပြုံးရပါ သည် ။

"နင်တို့ မှားတယ် ... လရောင်ဆိုတာ လရောင်ပဲ"

"အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားဟယ် ... မအိပ်ခင်က ဘီလူးစီးနှင့်ပြီ"

"ဘီလူးစီးတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ ... မြင်းခြံက အရူးဘုရန်ကို လွမ်းတာနေမှာ ပါ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တွေ ပြီးသွားတော့လည်း ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ ။

လကွေးကလေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ လဆန်းလေးရက် လကွေး ။ ကဗျာဆရာကြီး တဂိုးက တော့ ငွေလှေတဲ့ ။ မန္တလေး၏ လရောင်က ကျွန်မကို ဖမ်းစားနေခဲ့ပါ၏။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို မဲပေါက်ရခြင်းသည် လရောင်ကို မဲပေါက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

"ပဲပြုတ် ငချိပ်ပေါင်း ... အဆောင်သူတွေ စားကြဦးမလား"

ညက ညဉ့်ကြီးနက်သည် အထိ အိပ်မပျော်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်မအိပ်ရာထ နောက်ကျခဲ့သည် ။ အိပ်ရာ ထနောက်ကျသော်လည်း တော်တော်စော စောကတည်းက ကျွန်မနီးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ မနီးလို့ လည်း မရ။ မိန်းကလေးတွေ အုံဖွဲ့နေသော အဆောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်နီးသွားလျှင်ပင် ကျန်သူတွေ နီးဖို့ သာ ပြင်ရော။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းကြသူ၊ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြသူများ ၏ အသံတွေ၊ စကားပြောသံ တွေ၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံတွေ၊ အချင်းချင်း မှာ ကြ ကြားကြတာတွေက မကြားချင်လို့ မရ။ နားထဲ မရောက်ချင်လို့ မရ။ မြင်းခြံသူတွေအားလုံး ကျွန်မလိုပင် ပျင်းပိုးတွယ်နေကြပုံရသည် ။

"ဟေ့ ဟေ့ ... မြင်းခြံသူတွေ ငချိပ်ပေါင်းစားကြမလား ... မနက်စောစော အဆာပြေတစ်ခုခု ဝယ်စားထားရတာနော် ... ထမင်းက ဆယ့်တစ်နာရီမှ ရတာ ... ဆရာမတို့ ..."

ကျွန်မတို့ ထက်အရင် အဆောင်ကိုရောက်နှင့်နေကြသော မိုးကုတ်သူတွေက လမ်းပေါ်က ဟစ်သွားသော ငချိပ်ပေါင်း ဆင်းဝယ်ဖို့ ပြင်နေကြရင်း ကျွန်မတို့ ကို အော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ လည်း မနေသာတော့ပါ။ ကိုယ့်ဇလုံကလေးတွေကို ကိုယ်စီဆွဲကာ အောက်ထပ်ကို ပြေး

ဆင်းခဲ့ရတော့ ၏။ အောက်ထပ်မှာ နေကြသည့် ဒုတိယနှစ် အဆောင်သူ တချို့လည်း ထွက်လာကြပါသည်။ ။

နှင်းဆီဖြူ မိန်းကလေးဆောင်က အောက်ထပ်နှင့်အပေါ်ထပ်ကို သီး သန့်စီထားပေးသည့် အတွက် အဆင်တော့ပြေသည်။ ။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားက ဝရန်တာဘက်ရှိသဖြင့် လှေ ကားက ဆင်းသည် နှင့် အဆောင်အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

မန္တလေးဆောင်းမနက်ခင်း ...။

နေခြည်နုနုကလေးက နှင်းတွေကိုဖြတ်ကာ ပါးပါးကလေး ကျနေသ ည် ။ အအေးဓာတ်ကတော့ စိမ့်စိမ့်ကလေးရှိပါ၏။ သဘာဝအားဖြင့် အ အေးကြိုက်သော ကျွန်မအဖို့ တော့ အတော်ပါပဲ။

"ကိုင်းတော် ... ငချိပ်ပေါင်းက ကုန်ပြီတူမတို့ ရဲ့ ... အဒေါ်က ခါ တိုင်းလိုမှတ်လို့ များများ မပေါင်းခဲ့ဝံ့ဘူး ... အဆောင်လူပြည့်ရင်တော့ အဒေါ်အများကြီးလုပ်ခဲ့မှာ ပါ ... နောက်ရက်ကျမှ ကောင်းကောင်း စား ကြ"

ကျွန်မတို့ ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးကို ဝိုင်းမိချိန်မှာ ငချိပ်ပေါင်းတောင်း ကြီးက အခွံချည်းကျန် တော့သည်။ ။ နောက်ဆုံး ဝယ်ခွင့်ရသွားသော ကျောင်းသူထဲကို ပဲစေ့ကလေးတွေ ခြစ်ခြုတ်ထည့်ပေး ရင်း ပြောနေ ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အားလုံး လမ်းပေါ်မှာ ယောင်တိယောင်န။

သည် မနက် ဘာစားကြရပါ။ ကျွန်မကတော့ မေမေ့ထမင်းကြော်ကျွတ်ကျွတ်ကို သတိရနေမိ သည်။ ။

"ဟိုဘက်နားမှာ အကြော်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ရှိတယ် ...

ကျောင်းဘက်မှာ လည်း ခေါက်ဆွဲသုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်တို့ နံ့ပြားတို့ ထပ်တစ်ရာတို့ ရပါတယ်"

ကျောင်းသူတစ်ယောက်က သတင်းပေးရှာသော်လည်း ကျွန်မတို့ ငါးယောက်သား ဇေလုံတွေ ကိုင်ပြီး အဆောင်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းရောက်မှ ပဲ တစ်ခုခုစားရတော့မည်။ စားစရာမရှိ တော့ဘူးဆိုမှ ဗိုက်ကဆာလိုက်တာ။ နွယ်နွယ်တင်က မြင်းခြံ'ကမ္ဘာလုံး' မုန့်တိုက်ကဝယ်လာသည့် မုန့်တွေ ချကျွေးသည်။ ဆာဆာနှင့်စားလိုက်ကြတာ အစအနပင်မကျန်တော့။

"ဟေး ... ဒါတို့ အတွက် ဘဝပေးသင်ခန်းစာပဲ။ ပဲပြုတ်နဲ့ ငချိပ်ပေါင်းက ငါးမူးဖိုး တစ်ကျပ် ဖိုးနဲ့ ဗိုက်ပြည့်တယ်။ ကျန်တာဝယ်စားရင် ငါးမူးတစ်ကျပ်နဲ့ မပြီးဘူးကွ။ နောက်ဆို အိမ်သာအရင် မဝင်ကြနဲ့ ဟေ့ ... ငချိပ်ပေါင်းသည် ကြီး ထွက်စောင့်ကြ"

ထွေးထွေးသိန်းက သူ့ဝသီအတိုင်း အားပါးတရ ပလုတ်ပလောင်း ပြောတော့ အဆောင်သူတွေ က ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

"နင်တို့ ပြောနေတာ အစာဟောင်းနဲ့ အစာသစ်ပြဿနာဖြစ်နေတယ်။ သည် တော့ တစ်နေ့ကို တစ်ယောက်က အားလုံးအတွက် ထွက်ဝယ်ကြေးလုပ်ဟာ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်ဝယ်တာ ငါးယောက်မလိုပါဘူး"

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ... ဇေလုံငါးလုံး လူငါးယောက် မျက်နှာမသစ် ဘာမသစ်နဲ့ လမ်းပေါ် ထွက်ရတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး ... သည်တော့ အကွရာစဉ်လိုက် စဟာ ... ခင်ခင်ကစ ..."

သည် လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မတို့ ၏ မနက်ခင်းအဆာပြေကိစ္စ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ ခင်ခင် တနင်္လာ၊ စိုးစိုးမော် အင်္ဂါ၊ ထွေးထွေးသိန်း

ဗုဒ္ဓဟူး၊ နွယ်နွယ်တင် ကြာသပတေး၊ သီရိမေ သောကြာ။ ပြီးတော့ ခင်ခင်က ပြန်စ။ နောက်တစ်နေ့ကစ၍ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ပဲပြုတ်သည် ကျွန်မတို့ ၏ မပြောင်းလဲသော မနက်စာဖြစ်လာတော့သည် ။ တစ်ခါတလေတော့ နွယ်နွယ်တင်က အဆောင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ လာလာထိုင်ရောင်းတတ်သော ခိုတောင်မုန့်တီဆိုင်ကို ခေါ်သွားကာ ကျွေးမွေးပြုစုတတ်သည် လည်း ရှိပါ၏။

"ငါတို့ သည် လိုစားတော့ နင်လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့ နွယ်နွယ်တင်ရဲ့ ... ကျွေးနိုင်ပါစေ မွေးနိုင်ပါစေ"

ထွေးထွေးသိန်းက ခိုတောင်မုန့်တီသုပ်ပန်းကန်ကို လက်စသတ်ရင်း ဆုတောင်းသည် ။

ပထမဆုံး ကျောင်းတက်ရမည့်နေ့က အားလုံး ရင်တွေခုန်နေခဲ့ကြ၏ ။ မြင်းခြံမှာ အထက် တန်းပညာ သင်ယူချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ့်မြို့နှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ သနပ်ခါးရေကျဲကလေးနှင့်လည်း အဆင်ပြေသည် ။ ပါးကွက်ကလေးကွက်သွားတော့လည်း ဖြစ်သည် ။ သည် မနက်မှာတော့ တက္ကသိုလ် ဆိုသည့် အရှိန်အဝါကြီးလှသော ကျောင်းတော်ကြီးကို သွားကြရမည်။ ထွေးထွေးသိန်းက ‘ကျွမ်း’လို့ ခေါ်ကြသည့် ညှစ်မိတ်ကပ်ဘူးကိုညှစ်ရင်း မျက်နှာကိုတင်းနေအောင် လိမ်းတော့သည် ။ တစ်ဆောင်လုံး မွေးလို့ ။

"အလှကုန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရုရှားစကားပုံရှိတယ်ဟဲ့"

ကျွန်မစကားစလိုက်တော့ အားလုံးက ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ နွယ်နွယ်တင်က ဆိုလျှင် ကျွန်မကို အံ့ဩဟန်ပြု၏။

"ရုရှားစကားပုံ ... ဟုတ်လား သီရိမေ ... ပြောပြဟာ"

"သည် လိုဟဲ့ ... အလှကုန်ပစ္စည်းဆိုတာတဲ့ ... ငယ်သူတွေက ကြီး
တယ်ထင်ရအောင် လိမ်းကြရတာတဲ့ ... အသက်ကြီးသူတွေကျတော့ င
ယ်တယ်ထင်ရအောင် လိမ်းတာတဲ့ ..."

"ဒါဖြင့် ထွေးထွေးသိန်းကျတော့ကော ..."

"ငယ်တယ်ထင်ရအောင် နေမှာ ပေါ့ဟ"

ထွေးထွေးသိန်းကလည်း ပြန်ပက်သည်။ ။

"ကိုယ့်အသက်လည်း ကိုယ်ပြန်တွက်ကြဦးနော်၊ ငါက အခုမှ ဆယ့်
ခြောက်နှစ်ပြည့်မှာ တစ်ရက်လျော့နေသေး ..."

ထွေးထွေးသိန်းက ပါးစပ်ထဲကို လက်ညှိုးကလေးထည့်ရင်း မူပြ
လိုက်တော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ ရယ်လိုက်ကြရပုံများ ...။

မန္တလေးဒေသကောလိပ်က လမ်း ၈၀ ပေါ်မှာ ရှိသည်။ ။ ကျွန်မတို့ အ
ဆောင်က ၈၂ လမ်းမှာ ဆို တော့ မန္တလေးအခေါ်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်ပြလော
က် လမ်းလျှောက်သွားကြရသည်။ ။ ကားအသွားအလာ များ သည့် ၃၅လ
မ်း (အေလမ်း) ဘက်ကမသွားဘဲ၊ ၃၄လမ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့ အရှေ့ကို
လျှောက်ခဲ့ကြ သည်။ ။ ဆောင်းနေခြည်ကလေး ဖြာကျနေသော မန္တလေး
မနက်ခင်းမှာ စက်ဘီးတွေများ တာ သတိထား မိသည်။ ။ သည် တော့
လည်း ကျွန်မ စက်ဘီးကောင်းကောင်း မစီးတတ်တာကို သတိရလိုက်
သေးသည်။ ။ မန္တလေးဆိုသည့် အရှိန်အဝါက ကျွန်မတို့ ကို လွှမ်းမိုးထား
နိုင်တာကတော့ အမှန်ပင်။ တိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေကလည်း ခေ
တိမီသလောက် ကြီးမားကြသည်။ ။

"ငါပြောမယ် ... မန္တလေးက ဘာမှ မှားစရာမရှိဘူး ...
တောင်မြောက်လမ်းမကြီးတွေကို အရှေ့အနောက်လမ်းတွေက

ပိုင်းဖြတ်ထားတာ ... ဒါကိုသဘောပေါက်ရင် ရတယ်။ အရှေ့ကနေ အနောက်၊ မြောက်ကနေ တောင်ကို နံပါတ်တွေကြီးလာတယ်ဟာ ... ဒါပဲ။"

ခင်ခင်က မန္တလေးလမ်းတွေကို လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အားလုံး မန္တလေး ကို ရောက်ဖူးကြသော်လည်း ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိကြတာတော့မဟုတ်။ ကျွန်မဆိုလျှင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ပါရှိသူဖြစ်သော်လည်း အလည်အပတ်ရောက်ရတိုင်း ဘုရားကြီးနှင့် မန္တလေးတောင်ကိုသာ အရောက် များ ရသည်။ ။ မြို့တွင်းလမ်းတွေ၊ အိမ်တွေ၊ ဈေးတွေ၊ ဆိုင်ကြီးကန္နားကြီးတွေ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ ကို မရောက်ဖူးခဲ့။

"ဒါတော့ နင်ပြောမှ လားဟ ... ဘယ်မြို့မှာ မဆို လမ်းဆိုတာ အရှေ့နဲ့ အနောက်၊ တောင်နဲ့ မြောက် ဖောက်ကြတာချည်းပဲပေါ့ ... တို့ မြင်းခြံလည်း သည် လိုပါပဲဟာ ..."

ထွေးထွေးသိန်းက မိတ်ကပ်ဖွေးဖွေးထဲက မျက်လုံးတွေပြူးပြုရင်း ခင်ခင်ကို ပြန်တွယ်သည်။ ။

"ငါက နင်တို့ လမ်းမှားမှာ စိုးလို့ ပြောတာဟဲ့"

"အဲဒါတော့ ငါမစိုးရိမ်ဘူး ... ရည်းစားရဲ့ စက်ဘီး ကယ်ရီယာခုံနောက်က ထိုင်လိုက်ရင် လမ်း ဘယ်မှားတော့မလဲ"

"နင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်ရည်းစားကမှ တင်မနင်းနိုင်ဘူး ... စိတ်လျော့ ..."

"အေးပါဟယ် ... ဒါဆိုလည်း ကားဝယ်ခိုင်းရမှာ ပေါ့"

ကျွန်မကတော့ အနွေးထည်ကလေးကို ဆွဲစေ့ရင်း သူတို့ ကို အမီလိုက်နေရသည်။ ။ မန္တလေး မနက်ခင်းမှာ စက်ဘီးတွေများ လှပါသည်။ ။ သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းခံကြွကြွတာကလည်း ကျက်သရေရှိ လှသည်။ ။ ကျွန်

မကတော့ ကျောင်းကို ရောက်ချင်လှပြီ။ ဖေဖေတို့ ဆီ စာရေးချင်လှပြီ။
ပြီးတော့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ဒိုင်ယာရီနေ့စဉ်ရေးရမည်။

(၅)

"လမ်းပျောက်မယ်နော် ... လက်တွဲထား ... လမ်းကူးရင် ဖိနပ်ချွတ်ကူး"

၃၄ လမ်းမှ ကျောင်းရှိရာ လမ်း ၈၀ ဘက်အချိုး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်နေကြသော ကျောင်းသားတွေက ကျွန်မတို့ ကို လှမ်းစခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းဖွင့်စရက်ဆိုတော့ လမ်း ၈၀ ပေါ်မှာ ကူးလူးသွားလာနေကြသော ကောလိပ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အဖွေးသား။ သူတို့ လည်း အဝေး ကလာကြရသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘာမှ အားငယ်စရာမရှိ။ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် နုနယ်ပျိုမျှစ်သော ကောလိပ်ကျောင်းသူဘဝကို ထိုနေ့ကစ၍ ကျွန်မ ခံယူခဲ့ရပါသည် ။ တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးကို အောက်မေ့မိတော့လည်း ဝမ်းနည်း ရပြန်သည် ။

"ဟေ့ ... တို့ မြင်းခြံက ကိုတိုးကြီးကို ရှာရအောင် ... ကိုတိုးကြီးက ခဏခဏ စာမေးပွဲကျ နေတာဆိုတော့ ရှိကိုရှိရမယ်ဟဲ့"

"တို့ မြို့ကို ပညာနဲ့ မြှင့်တင်နေသူပေါ့နော် ..."

"သည် လောက်လူတွေထဲမှာ နင်က ဘယ့်နှယ်လုပ်ရှာမှာ တုံး ထွေးသိန်းရဲ့ ... ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် အရင် ဖြည့်စမ်းပါရစေဦး"

"နင်တို့ အဲဒါခက်တာပဲ ... ကိုတိုးကြီးကိုရှာရတာ လွယ်ပါတယ်။ လူ

မရှာနဲ့ ဗိုက်ကိုရှာ"

"သူ့ကိုမညည်းရဘဲ ... တို့ ကို ပြန်ညည်းနေမှ ခက်မယ်"

နွယ်နွယ်တင့်စကားကြောင့် ကျွန်မတို့ အားလုံး ရယ်ကြရသည်။ ။

ကိုတိုးကြီးက ကျွန်မတို့ ရှေ့ နှစ်နှစ်လား သုံးနှစ်လား စောပြီး ဆယ်တန်းအောင်သွားသော် လည်း ကျွန်မတို့ ကောလိပ်ရောက်လာချိန်အထိ ဒေသကောလိပ်က မတက်သေးသော နှစ်ဆွေးကြီးဖြစ် ပါ၏။ မြင်းခြံ‘ငွေစမ်းယုန်’ဆပ်ပြာစက်ပိုင်ရှင်သားဆိုတော့ တတ်နိုင်လို့ သာ တော်တော့သည်။ ။ ကျွန်မတို့ မြင်းခြံက ကျောင်းလာတက်သမျှသူတွေအားလုံးက ကိုတိုးကြီးကို မမိသူမရှိ။ မသိသူမရှိ။ ကိုတိုးကြီးကလည်း ရောက်လာသမျှ တစ်မြို့တည်းသားတွေကို စောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အစ်ကိုလို ချစ်ခင်ရသူဖြစ်၍ သဘောမနောကောင်းပါသည်။ ။ ရွတ်ပေပေနိုင်သလောက် ပျော်ပျော် နောက်နောက်နေတတ်သော ကိုတိုးကြီးကို ကျွန်မတို့ အားလုံး ချစ်ခင်ကြသည်။ ။

ကျွန်မက ကိုတိုးကြီးကျွေးမည့်မုန့်ဆိုတာထက် လူကိုတွေ့ချင်စိတ်သာ ရှိသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးရမည့်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေဖို့ လိုသည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကိုတိုးကြီးက မြင်းခြံမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်နှင့်နီးသည်။ ။ ဖေဖေတို့ နှင့် ကိုတိုးကြီးမိဘများမှာ ရင်းနှီးသူ များ လည်း ဖြစ်၏။

"ဟေ့ ဟေ့ ... ကြွက် ကြွက် ..."

ကျွန်မတို့ ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာသော ကျောင်းသားတွေက ရုတ်တရက် အလန့်တကြား အော်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့ ငါးယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်ခုန်မိကြသည်။ ။ ဣန္ဒြေပျက်သွား ကြသည့် ကျွန်မတို့ ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ က တဟားဟားရယ်လို့။ ။

"ကောင်စုတ်တွေ လူကို လန့်သွားတာပဲဟယ်"

စိုးစိုးမော်ဆိုလျှင် တကယ်လန့်သွားပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားကလေးတွေပင် အေးစက်တုန်ယင် နေရှာသည်။ သူတစ်ပါးလန့်ဖျပ်သွားတာကို ရယ်စရာလို သဘောထားကြသူတွေကို ကျွန်မ ပြန်ကြည့် သည့်အခါမှာတော့ အားလုံး တိတ်သွားကြရာက အသာအယာ လစ်သွားကြသည်။ နောက်တော့ လည်း ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေဟာ သည် လိုပဲ အောက်မေ့မိရပါသည်။ စာတွေထဲမှာ သည် လို နောက်ကြ ပြောင်ကြတာကိုပဲ Collegiate life ထဲက အောက်မေ့ဖွယ်ရာဟု ဆိုကြတာလည်း သတိရ လိုက်သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားများ ၏ ညဉ့်ကတော့ ကောလိပ်ရှိနေသရွေ့ ပျောက်နိုင်စရာမရှိ။

ကျွန်မတို့ ငါးယောက် ကျောင်းထဲကို အရင်မဝင်ကြသေးဘဲ ကားလမ်းအရှေ့ဘက်ခြမ်းကို ကူးလာခဲ့ကြသည်။ သည် နေရာမှာ တော့ စားသောက်ဆိုင်တွေ အတန်းလိုက်ကြီးရှိသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေက မြို့ကြီးသူတွေမဟုတ်။ တို့ ကနန်းဆိတ်ကနန်းမရှိ။ စားမှ တော့ ဗိုက်ပြည့်တာ အဆာခံတာ ပဲ စားချင်ကြသူတွေ ဖြစ်၏။ ကော်ဖီလေးလောက်နှင့် မဝနိုင်ကြလေတော့ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ ရှိစီရမ်းခေါက် ဆွဲဆိုင်ထဲကိုပဲ တန်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ မနက်စောစော ဆိုသော်လည်း စားသောက်တန်းမှာ စားသောက် ကြသူတွေ အပြည့်။ ကိုယ့်အုပ်စုကလေးတွေနှင့်ကိုယ်။ ကျွန်မတို့ ငါးယောက်လည်း လွတ်နေသည့်ခုံကို ရှာကာ ထိုင်ကြရသည်။

"ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ငါးပွဲ"

ထွေးထွေးသိန်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့် လက်ငါးချောင်းထောင်ကာ စားပွဲဘေးလာရပ်သော စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းမှာ လိုက်သည်။ ကောင်လေးမျက်နှာက မချိုမချင်။ ကျွန်မတို့ ကျော ဘက်ဆီက ဝါးခနဲရ

ယံသံတွေ ထွက်လာ၏။

"ဟေ့ကောင် ဝိတ်တာတို့ က အရင်မှာ တာလေကွာ"

"မင်းတို့ က အရင်မှာ ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဦးစားပေးရမယ်ကွ။
လေဒီအစ်စ်ဖတ်လေ"

သူတို့ အချင်းချင်း အတိုင်အဖောက်တွေလုပ်နေတော့မှ စားပွဲထိုး
ကောင်လေးမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ ရိပ်မိကြတော့သည် ။ ကျောင်း
သားဆိုလျှင် လွယ်အိတ်လွယ်ထားကြမြဲဆိုတော့ လွတ်အိတ် မပါဘဲ စား
ပွဲဘေးလာရပ်ပြီး လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေသော ထိုကျောင်းသား
ကို ထွေးထွေးသိန်း က စားပွဲထိုးမှတ်ခြင်းသာ။ ရှက်လိုက်တာနော်။

"မသိလို့ ပါနော် ... ငါတို့ က တကယ်စားပွဲထိုးထင်နေတာ ... နင့်
ရုပ်က စားပွဲထိုးရုပ်ကိုးဟ"

ထွေးထွေးသိန်းကတော့ ချက်ချင်းပြန်တွယ်သည် ။ သည် တော့
လည်း ရယ်ကြပြန်၏။ သည် တော့ ခင်ခင်က ဆက်ဝင်သည် ။

"မထူးပါဘူးဟယ် ... မုန့်ပွဲတွေ သွားသယ်ပေးစမ်းပါ ... ဆရာမ
တွေစားမှာ လို့ ပြောလိုက်"

သည် တစ်ခါတော့ ကျွန်မပင်မနေနိုင်တော့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်တွန်းကာ ရယ်ကြရ တော့သည် ။ ထိုကျောင်းသားက တကယ်
လည်း မုန့်ပွဲတွေသွားယူကာ လာချပေးသည် ။ ကျွန်မတို့ ဘေး ဝင်ထိုင်
ကာ "လိုတာပြောနော် ကြီးတော်တို့ ..."ဟု ဆိုသည် ။ သည် လိုဆိုတော့
လည်း ခင်ချင်စရာ အကောင်းသား။ ကျွန်မတို့ ကလည်း မောင်ရင်းနှမ
လို ချစ်ခင်သွားခဲ့ရသည် ။ စားပြီးတော့လည်း ရေနွေးတွေ ငှဲ့ပေးနေ
သေးသည် ။

"ရေနွေးများများ သောက် ... ကြီးတော်တို့ က ရှမ်းခေါက်ဆွဲမရှိတဲ့ အရပ်က လာကြတာထင် တယ် ... စားပုံက အချိုးမကျလိုက်တာ ..."

ကျွန်မတို့ ငါးယောက် တူကိုင်ကြပုံကိုကြည့်ကာ ပြောခြင်းပင်။

"အေးဟ ... တို့ က လားရှိုးက ..."

နွယ်နွယ်တင်က ဝင်ဖောက်သည် ။ နွယ်နွယ်တင်ကလည်း မဆိုးပါလား။ ထိုကျောင်းသားက အကျကောက်ပြန်၏။

"ဒါဆို ငါတို့ နဲ့ မဝေးဘူးပေါ့ဟာ ..."

"နင်တို့ က ဘယ်ကတုံး"

"တုံတေးက"

ကျွန်မတို့ အားလုံးရယ်တော့ သူလည်း ရယ်သည် ။ ကျွန်မတို့ က ထိုကျောင်းသားကို သေသေ ချာချာကြည့်နေမိသည် ။ သူ့မှာ ဟာသရှိသည် ။ မလေးမစား ချောက်ချခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ မောင်နှမ ချင်း နောက်ပြောင်သည့် မျက်နှာရိပ်က အထင်းသားပေါ်နေသည် ။ ကျွန်မတို့ ထလာကြတော့ သူလည်း တစ်ဖက်စားပွဲကို ကူးသွားသည် ။ ကျွန်မတို့ ဆိုင်ဝကို ရောက်တော့ ကျောင်းသားကြီးတစ် ယောက်က ကျွန်မတို့ ငါးယောက် ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားသည် ။ ကျွန်မတို့ ပင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြရာက မော့ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အုန်းသီးကြီးကြီးတစ်လုံးစာလောက် မျက်နှာကြီးမှာ ပါးစပ်က နားနှစ်ဖက် ချိတ်မတတ်နှင့် ပြုံးဖြဖြကြီးလုပ်လို့ ။

"ဟိတ် ... မြင်းခြံသူတွေ နင်တို့ ကို ငါလိုက်ရှာနေတာ ဘာစားပြီး ကြပြီလဲ ..."

"ဟာ ... ကိုတိုးကြီး ... ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာကြမလို့ "

"နင်တို့ မျက်စိဆယ်လုံးပေါင်းတာတောင် ငါ့တစ်ယောက်လုံး မမြင်ကြဘူးလားဟ ... တကယ့်ဟာတွေ"

ကိုတိုးကြီးဟောက်လည်း ဟောက်ချင်စရာ။ ကျွန်မတို့ ကလည်း တကယ့်ကို မမြင်ကြ။ ကိုတိုး ကြီးက ကျွန်မတို့ ကို ဆိုင်ထဲပြန်ခေါ်လာသည် ။ နှမတွေကို ဒရူတ်တိုက် ဆွဲသွင်းလာပုံဖြင့် တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွေးကြိုင်လို့ ။ မျက်နှာကြီးကတော့ အဆီတွေ ပြန်လို့ ။

"လန့်မနေကြပါနဲ့ ဟာ ... နင်တို့ ကို ကျွေးချင်လို့ ပါ ... နင်တို့ မိန်းကလေးတွေများ ကိုယ့်ပိုက် ဆံထုတ်ရမှာ အင်မတန်နှမြောတဲ့ ဟာတွေ ... သူများကများ ကျွေးမယ်ဆိုရင် ဝေသာလီပြည် ဘီလူး ကျသလိုပဲ ..."

ကျွန်မတို့ ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားပြောသည် ။ ခေါင်းတွေကို ပုတ်သည် ။ ဇက်တွေကို ဖျစ်သည် ။ မြင်းခြံသတင်းတွေ အားရပါးရ ပြောသည် ။ ကျွန်မတို့ အဆောင်ကို မေးသည် ။ လက်ဖက် ရည်နှင့် မုန့်တွေမှာ သည် ။

"ဟ ... နှင်းဆီဖြူဆိုတာ ၈၂ လမ်းထဲကမဟုတ်လား ... ငါလည်း ၈၂ လမ်းက ပန်းသတင်း မှာ နေတာ ... တို့ အဆောင်က ၃၃ လမ်းဘက် ပိုနီးတယ် ... ဂါရဝပြုချင်တဲ့ အခါ လာကြပေါ့ဟာ ... ယောက်ျားလေးတွေချည်းဆိုတော့ နင်တို့ လည်း စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရတာပေါ့"

ကျွန်မတို့ တစ်တွေကတော့ မန္တလေးလမ်းတွေ မကျွမ်းကျင်သေးတော့ စိတ်ထဲမှာ ပဲ မှတ်ထား လိုက်ရသည် ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ မန္တလေးလမ်းတွေအနံ့ လျှောက်ကြဖို့ ကျွန်မတို့ ချင်း တိုင်ပင်ထားကြသည် ။

"ကိုတိုးကြီးတို့ အဆောင်က ယောက်ျားလေးတွေက စိတ်ကူးယဉ်

လောက်လို့ လား ... ကျွန်မ တို့ က စိတ်ကူးတွေအားနေကြတာနော်"

"ဟ ... နင်တို့ မြင်းခြံတုန်းက ရည်းစားမထားခဲ့ကြဘူးလား ... ညံ့ပု
ဟာ ... အေးလေ နင်တို့ ရုပ်တွေကလည်း တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်တာ
တောင် မက်လောက်စရာမပါတဲ့ ဟာကို ..."

"မြင်းခြံသူ အသားညိုချောတွေပါနော် ... အလှတန်ဖိုးမသိဘဲနဲ့ မ
ပြောပါနဲ့ ... ရည်းစားများ ကိုယ်ကသာကြိုက်ရင် ပုတီးလိုတောင် သီလို့
ရတယ်"

ကိုတိုးကြီးကို ကျီးကန်းတွေလို ပိုင်းအာကြတော့ ခေါင်းကလေးပုနေ
ရှာ၏။ ထိုနေ့က ကိုတိုးကြီး တော်တော်ထိသွားရှာပါသည်။ ဆိုင်မှာ စား
ကြသည့်အပြင် အဆောင်မှာ ညဘက်စားဖို့ မုန့်တွေလည်း သယ်ခဲ့ကြ
သေးသည်။ ကိုတိုးကြီးက ပိုက်ဆံတွေဖောင်းနေသည့်အိတ်ကို စားပွဲ
ပေါ်ချကာ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထွေးထွေးသိန်းက
ပါးစပ်အငြိမ်မနေ။

"မိဘတွေ ငွေကုန်ရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ သားလိမ္မာကလေးပါဟယ် ...
တို့ အစ်ကိုက တက္ကသိုလ် ကိုလည်း သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးရှာတာ ...
ကျောင်းဆွေးဆွေး လူဆွေးဆွေး ကျောင်းနေရင်းသာ ပျံတော်မူမည်ဆို
တာမျိုးဟ"

"ကောင်မလေးတွေ ... စားစရာရှိတာစား ယူစရာရှိတာယူ အပိုတွေ
မပြောနဲ့ ... သီရိမေ ကောလိပ်မှာ မထုံတက်သေးလုပ်မနေနဲ့ ... စာ
ချည်းပိတ်ဖတ်မနေနဲ့ စကားလည်း ပြော ... ငါက နင့်ကိုစိတ်ပူတာ ..."

ကျွန်မက ပြုံးရုံသာပြုံးပြလိုက်သည်။ ကိုတိုးကြီးက မြင်းခြံမှာ အိမ်
အဝင်အထွက်ရှိသူဆိုတော့ ကျွန်မအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသူဖြစ်
သည်။ ကျွန်မက စကားကို လိုသလောက်ပြောတတ်တာ၊ ကိုတိုးကြီး

အိမ်လာတိုင်း စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာတမ်းဖတ်နေတာကို ဆိုလိုချင်ပုံရသည်။ ။

"ကျွန်မ စကားတွေပြောတတ်ပါတယ် ကိုတိုးကြီးရယ် ... မကြားကြလို့ ပါ ... အသံမထွက်ဘဲ ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေလေ ..."

ဒါက ကျွန်မရင်ထဲက ကျွန်မသာသိသောအရာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မသည် လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော်လည်း အတွေးတွေက လွင့်ချင်ရာလွင့်နေတတ်သည်။ ။ တစ်ခါတလေ နှင်းဆီပန်း ပင်ကလေးတွေ မြေဆွရင်း နှင်းဆီဖူးကလေးတွေနှင့် စိတ်ချင်းစကားပြောချင်နေတတ်သလို တစ်ခါ တလေမှာ တော့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် နှုတ်ခမ်းပေါ်က ယင်ကောင်ကလေးတွေနှင့် နံရံမှာ ပိုးကောင် ချောင်းနေသည့် အိမ်မြှောင်ကလေးတွေနှင့် စကားပြောချင်နေမိသည်။ ။ ပင့်ကူကလေးတွေ၊ နကျယ် ကောင်ကလေးတွေ ... ပြီးတော့ ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ...

ကျွန်မငယ်ငယ်က အကိုင်းအခက်တွေ များများ ပါသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးကို မြေမှာ စိုက်ကာ ပုရွက်ဆိတ်ကြီးကြီးတစ်ကောင် တင်ပေးထားတတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ တစ်ကောင်တည်း သစ် ကိုင်းခြောက်ပေါ်မှာ ဆင်းလိုက် တက်လိုက် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း ယောက်ယက် ခတ်အောင် ဆင်းလမ်းရှာနေသည့် ပုရွက်ဆိတ်နှင့် စကားပြောတမ်း ကစားဖူးသည်။ ။ မေမေကပင် "ကစားစရာရှားလို့ သမီးရယ်"လို့ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ။

"ကဲ ကဲ ... ငါ့နှမတွေ လာ လာ ... ကျောင်းထဲ ငါလိုက်ပို့ပါမယ်"

ကျွန်မတို့ အားလုံး ရောင်ပြန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ကျောင်းထဲဝင် လိုက်တော့ ကောလိပ်ဆိုသည့် အရှိန်အဝါ

ကြောင့်ထင်ပါ၏။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွားခဲ့သည် ။

‘မန္တလေး ဒေသကောလိပ်’

မန္တလေးဒေသကောလိပ် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်မတို့ ကို သွေးနှိုးပေးလိုက်သလို ရှိခဲ့သည်။ ။ မန္တလေးဒေသကောလိပ်မှာ လမ်း ၈၀ နှင့် ၈၁ လမ်း၊ ၃၄ လမ်းနှင့် ၃၅ လမ်းကြား တစ်ပြပတ်လည် ကြီးဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မတို့ အတွက် ထူးဆန်းနေသည့် အဆောက်အအုံကတော့ အနောက်နိုင်ငံပုံစံ ခရစ် ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ဖြစ်၏။

"သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးက စိန့်ဂျိုးဇက်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ဖားသားလဖုန်းကျောင်းလို့ လွယ် လွယ်ခေါ်ကြတယ် ... ဟိုဘုန်းက ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာလာဖွန် တည်ထောင်ခဲ့တာလို့ ပြောကြတာပဲ"

ကိုတိုးကြီးကပြောတော့ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း လက်တို့ ကာ ရယ်ကြရသေးသည်။ ။ ဒေသ ကောလိပ်ဝင်းအဝင်လမ်းမှာ တမာပင်ကလေးတွေ အတန်းလိုက်ရှိနေသည်။ ။ သစ်ပင်တွေမှာ ရိုက် ထားကြသဖြင့် ကျောင်းသားတချို့ သစ်ရိပ်မှာ ထိုင်နားနေတာ တွေ့ရသည်။ ။ ကျောင်းအဝင် တောင် ဘက်ဘေးမှ အဆောက်အအုံကြီးပေါ်မှာ ‘အောင်ပင်လယ်’ ခန်းမရှိသည် ဆို၏။

"အောင်ပင်လယ်ဆိုတာ မန္တလေးက အထင်ကရ ကန်တော်ကြီးပေါ့ ... ရှေးက ဘုရင့်လယ် တွေစိုက်တဲ့ နေရာဟာ ... တစ်ရက်တော့ အောင်

ပင်လယ်နဲ့ ရန်ကင်းတောင်ကို ငါလိုက်ပို့မယ်"

အောင်ပင်လယ် ...။ သည် အမည်ကို ကျွန်မ မစိမ်းပါ။ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည့် အောင်ပင် လယ်ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြည့်ချင်စိတ်က လေး ဝင်လာခဲ့သည်။ အခုလည်း ကျောင်းမှာ အောင် ပင်လယ်ခန်းမတဲ့ ။ သည် ခန်းမမှာ ကျောင်းအခမ်းအနားတွေ လုပ်ကြသည် ဟု ဆိုပါသည် ။ အောက်ထပ် က ဓာတုဗေဒဌာန၊ မနီးမဝေး အနောက်ဘက်တွင် စက်ဘီးတွေ အပ်နှံရာရုံကြီးရှိသည် ။ မန္တလေးမှာ စက်ဘီးမြို့တော် ဆိုရလောက်အောင် စက်ဘီးတွေ များ လွန်းလှသည် ။ ကျွန်မတို့ က အဆောင်နီးသော ကြောင့် စက်ဘီး သုံးစရာမလိုသော်လည်း အဝေးက လာတက်ကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ၏ စက်ဘီးတွေကတော့ သည် မှာ ပဲအပ်နှံကြရသည် ။ စက်ဘီးရုံထဲမှာ စက်ဘီးတွေကအပြည့်။

"နင်တို့ နောက်တော့ စက်ဘီးလိုမှာ ဟာ ... စက်ဘီးရှိတော့ ခရီးတွင် တာပေါ့ ... မြင်းခြံမှာ စက်ဘီးရှိရင် တင်လာခဲ့ကြ ... တကယ်ပြောတာ နော် ... မရှိလည်း ဝယ်ကြ"

ဒေသကောလိပ်ဝင်းကြီးက ကျယ်ဝန်းလှသည် ။ အပြင်က လှမ်းကြည့်တော့ ကျယ်ဝန်းသည် မထင်ရ။ အဆောက်အအုံများ အလယ်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးက တစ်မျိုးကျက်သရေရှိသည် ။ မြို့ကြီးသူ ကျောင်းသူတွေကတော့ ကျွန်မတို့ နယ်ကျောင်းသူများ ထက် ဝတ်ပုံစားပုံ သွားပုံ လာပုံ ကြော့ ရှင်းကြသည် ။ ယဉ်ယဉ်နဲ့နဲ့ရှိကြသည် ။ အပြောအဆိုကလည်း ညက်ညက်ပြေပြေ။ လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ကာ ဟန်လှရုံ လျှောက်နေကြသော ကျောင်းသူကလေးတွေကို ကျွန်မတို့ ပင် ငေးချင်ချင်။ ဆံပင် ပုံတွေကလည်း ကျွန်မတို့ ကောလိပ်တက်သည့်နှစ်တွေက ခေတ်စားလာသော နှစ်ဆင့်ကောက် သုံး ဆင့်ကောက်။ တချို့က အဖြောင့်။

သရီးစတက် တူးစတက်တဲ့ ။

"ငါတော့ ဖိုက်စတက် သွားညှပ်ပစ်လိုက်မယ် ... ကိုတိုးကြီး ဆံပင် က ဘယ်မှာ ညှပ်ရတာလဲ"

"၃၅ လမ်းအတိုင်း အရှေ့ကိုတက်သွား ... ပင်မတက္ကသိုလ်ဘက်မ ရောက်ခင် ၇၈ လမ်းမှာ မြင့်ဌေး ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ရှိသဟ ... နင်တို့ လိုဟာတွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်"

နွယ်နွယ်တင်က ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မေးမှ အားလုံးက သတိရကြတော့ သည် ။ ကျွန်မတို့ မှာ ဆံပင်ညှပ်ရမယ့်အလုပ် ရှိရဦးမည်။ ညနေဘက် မှာ မြင့်ဌေး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားကြဖို့ တညီတညွတ် တည်း ဆုံးဖြတ်လို က်ကြ၏။

ကျွန်မတို့ တက်ရမည့် စာသင်ခန်းက ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်း အ ဆောက်အအုံနှင့်ကပ်လျက် သုံးထပ်ကျောင်းဆောင်မှာ ဖြစ်သည် ။ စိန်ပ န်းပင်တွေ အတန်းလိုက်စိုက်ထားတာကို ကျွန်မ သဘော ကျမိပါ၏။ မြောက်ဘက်က တစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကလည်း စာသင် ဆောင်ပဲဖြစ်သည် ။ အနောက်ဘက်ခြမ်းက နှစ်ထပ်သစ်သားဆောင်က တော့ လက်တွေ့ (Practical) ကျောင်းဆောင်လို့ ဆိုပါသည် ။ သစ်သား ကျောင်းဆောင်ရှေ့က မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေကတော့ ရင့်အိုကြပြီ။ မန်ကျည်း ရိပ်ခုံတန်းကလေးတွေမှာ ထိုင်နေကြသူတွေကတော့ အပူအ ပင်ရှိကြပုံမပေါ်။ အေးအေးဆေးဆေး တက္ကသိုလ်ဘဝ၏ ဆွတ်ပျံ့စရာ ကောင်းလှသော နိမိတ်ပုံတွေများ လား။ စာသင်ဆောင်များ ၊ အေးမြ သော သစ်ရိပ်များ ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူအဖြစ် သည် နေရာကို ရောက် လာခြင်းကိုပင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မယုံနိုင်။

"နင်တို့ အဓိကသိရမယ့် အဆောက်အအုံက ဟိုကဟာတွေပဲ ..."

"ဘာတွေလဲ ... ဘယ်ဟာကိုပြောတာတုံး ကိုတိုးကြီးရဲ့ "

"ဟိုမှာ လေ ... နင်တို့ ကင်တင်းမှတ်ပြီး ဝင်မှာ စိုးလို့ "

ကျောင်းအိမ်သာတွေကို ပြောနေခြင်းပါ။ အရှေ့ဘက် သုံးထပ် ဆောင်စင်္ကြံလမ်းက ဖြတ်ထွက် လိုက်တော့ နန်းကေသီဆောင်။ လေး ထပ်ဆောင်ကြီး ဖြစ်၏။ နန်းကေသီကထွက်တော့ လမ်း ၈၀ ပေါ်ကို ပြန် ရောက်သည် ။ ကျွန်မတို့ အားလုံး ၃၄ လမ်းဘက်ကိုထွက်ကာ လမ်း ၈၀ ကို ဖြတ်ကူး ကြရပြန်၏။ ကမ္ဘာနဆောင်။ ကမ္ဘာနဆောင်ကိုဝင်တော့ စက် ဘီးတွေထဲက ရုန်းထွက်ကြရသည် ။ ကျွန်မတို့ ပင် လူစုကွဲသွားကြရ သည် အထိ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေများ လှသည် ။ ကျွန်မတို့ ချင်း ပြန်ဆုံမိတော့ ရယ်ကြရသည် ။ ခင်ခင်က စက်ဘီးကြို စက်ဘီးကြား လောင်းကလေးနဲ့ သွားပေါ့ ဟယ်လို့ ညည်းသည် ။

"သည် ကမ္ဘာနဆောင်က ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တ က်တဲ့ အဆောင် ... အောက်ထပ်မှာ ရုံးခန်းတွေရှိတယ်။ ကျောင်းအုပ် ကြီးရုံးခန်း။ မော်ကွန်းထိန်းလည်း သည် မှာ ပဲထိုင် တာ ... ငွေသွင်းတာ ကျတော့ ဟိုရှေ့က အစွန်ဘက်မှာ ..."

ငွေသွင်းကြရမည့် ကျွန်မတို့ အားလုံး ငွေစာရင်းဌာနရှေ့က ကျောင်း သူကျောင်းသားအုပ်ကြီး ကို မြင်လိုက်ရတော့ မတ်တတ်က လဲချင်ကြပြီ ။ ကျောင်းဖွင့်စဆိုတော့ ကျွန်မတို့လိုပဲနေမှာ ပေါ့။ ငွေစာရင်းဌာနကို လ က်ညှိုးထိုးပြပြီး ကိုတိုးကြီးပြန်သွားတော့သည် ။ ကျွန်မတို့ လည်း ချွေး ဒီးဒီးကျ နေအောင် တိုးကြရင်း ငွေသွင်းဖြစ်အောင် သွင်းကြရသည် ။ ကိစ္စတွေပြီးတော့ မွန်းတိမ်းပြီ။ ငွေစာရင်း ဌာနလည်း မနက်ပိုင်း ငွေလ က်ခံချိန်ပိတ်ပြီး ထမင်းစားနားကြပြီ။

"ကောလိပ်အတွေ့အကြုံပေါ့ဟယ်"

ကျွန်မတို့ ငွေသွင်းပြီးကြတော့ အဆောင်မှာ ထမင်းကမန်းကတန်း စားပြီး မြင့်ဌေး ဆံပင်ညှပ် ဆိုင်ကို ပြေးကြသည်။ မြင့်ဌေးမှာ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အပြည့်။

"ဟယ် .. ဆံပင်ညှပ်ဖို့ အရေးကလည်း သမဝါယမ ပစ္စည်းထုတ်ဖို့ တန်းစီရသလိုပါပဲလား"

တကယ်လည်း ထိုနေ့က အဆောင်တံခါးမပိတ်ခင် အချိန်မီအောင် ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ ။ နှင်းဆီ ဖြူအဆောင်၏ စည်းကမ်းမှာ ညနေခြောက် နာရီမှ မနက်ခြောက်နာရီအတွင်း အဆောင်တံခါး သော့ ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အဆောင်အတွင်းကို ပြင်ပမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဝင်ခွင့်မရှိသလို အဆောင်သူများကိုလည်း ညနေခြောက်နာရီအတွင်း အဆောင်ပြန်မရောက်သည့်သူကိုလည်း လက်မ ခံဟု စည်းကမ်းထုတ်ထားပါသည်။ ။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့မှ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ဆံပင်ပုံကို ပြန်ကြည့်ရတော့သည်။ ။ ကျွန်မနှင့် စိုးစိုးမော်ကတော့ နဂိုက ခေတ်မဆန်ရဲကြတာ ပါသလို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်သာ ညှပ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကျွန်မက ဆံပင်ကို အလယ်မကျ ဘေးမကျခွဲ၍ ကကြီးပုံကလေးညှပ်ကာ ကျောလယ်ဝဲဝဲကလေးသာ တီခဲ့သည်။ ။ မိန်းမသားပီပီ အမြင်တင့်တယ်ချင်စိတ်ကလေးရှိတာ သဘာဝပင်။ အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတွေကို အရိုင်းစိတ် အယဉ်စိတ် ရောထွေးနေသည် ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိန်ခေါ် ချင်သည့်စိတ်ကလေးတွေလည်း ရှိနိုင်သည်။ ။ ကျင့်ဝတ်ဟောင်းတွေကို အာခံချင်တာလည်း ရှိနိုင်ပါ ။ ။

နွယ်နွယ်တင်နှင့် ခင်ခင်ကတော့ သရီးစတက်ပုံ ကောက်ကြသည် ဆိုသော်လည်း မဆိုးလှ။ ထွေးထွေးသိန်းဆံပင်က နဂိုပွဆီတော့

ကောက်လိုက်တော့ ပျားအုံကြီးလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒါကို ပဲ ကျွန်မတို့ မှာ အူတက်မတတ် ရယ်ကြရပါ၏။

"နင်တို့ ဝိုင်းရယ်သလောက်လည်း မဆိုးသေးပါဘူးဟယ် ... ထွေးသိန်းဆံပင်ပုံက ကျောင်း ထဲမှာ ပေါ်ပြူလာတောင်ဖြစ်ဦးမှာ ... ကျောင်းထဲ ပျားအုံကြီးတစ်အုံ လမ်းလျှောက်လာတာလောက် ထူးဆန်းတာ ရှိဦးမလား"

နွယ်နွယ်တင်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ထွေးထွေးသိန်းကို ထိုနေ့ကစ၍ ကျွန်မတို့ က ပျားအုံလို့ နာမည်ပြောင်ပေးလိုက်ကြပါသည်။ ထွေးထွေးသိန်းမှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေမှာ လည်း နာမည်ပြောင်ကလေးတွေကိုယ်စီ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ အသားညိုညို မျက်လုံးပြူးပြူး ကုလားဆင်ရုပ်ကလေးနှင့် နွယ်နွယ်တင်ကို ကူရ်ဘာနီကုလားကားထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ‘ဇီးနတ်အာမန်’၊ လိပ်ရွေရွေ အချဉ်ပေါင်းကို ပါးစပ်နှင့် မပြတ်တမ်းစားနေတတ်သော ခင်ခင်ကို ‘လိပ်ရွေရွေ’၊ မြန်မာပြည်သိန်းတန်၏ သီချင်းကို အသံမရဘဲ ‘အုံမှိုင်းရီ ... အုံမှိုင်းရီ’ နှင့်ဆိုတတ် သော စိုးစိုးမော်ကို ‘အုံမှိုင်းရီ’၊ ကျွန်မကိုတော့ အိပ်ရာထဲ တခွေခွေတမျဉ်းမျဉ်းနှင့် စာချည်းဖတ်နေ တတ်သောကြောင့် ‘မယ်ခွေ’လို့ ခေါ်ကြသည်။

ဒေသကောလိပ်ရောက်လို့ တစ်လပင်မပြည့်သေးသော်လည်း ကျွန်မတို့ မှာ နာမည်ပြောင်တွေ ရခဲ့ကြပြီ။